Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 16 (783)

20 – 24 квітня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!



Символ Примирення

Як відомо, з минулого року Україна вшановує пам'ять полеглих у Другій світовій війні під європейським та традиційним українським символом – квіткою маку. Цьогоріч вперше 8 травня – день капітуляції нацистської Німеччини – на офіційному рівні за європейською традицією став Днем пам'яті та примирення. Відповідний Указ Президент України підписав 24 березня 2015 р. Заходи із вшанування розпочалися в січні із річниці визволення концтабору Аушвіц і триватимуть до вересня – річниці завершення Другої світової війни.

Внесок України в перемогу об'єднаних націй над нацизмом значний. Україна належала до східноєвропейського театру війни, однак українці воювали по всьому світу. Український слід залишився на полях головних битв на інших фронтах: Вестерплятте, Дюнкерк, Монте-Кассіно, Нормандія, Маньчжурія. Загалом брали участь у бойових діях 7 млн українців.

"Друга світова війна торкнулася кожної української родини – і ця пам'ять залишиться з нами назавжди. Ми маємо для цієї пам'яті історичний український символ – образ квітки маку, який завжди був пов'язаний із війною та військом, – зазначила Марина Порошенко, презентуючи проект "Маки пам'яті". – Підтримаємо символ маку як знак пам'яті тих, хто боронив і боронить нашу землю, хто віддав своє життя за наше майбутнє".

"З одного боку, це український символ, бо в українських піснях, козацьких думах співається про те, що мак цвіте там, де проливалася козацька кров. З іншого боку, це європейський символ – із Першої світової війни саме так вшановували жертв, які загинули в роки Першої світової війни, і зараз продовжують вшановувати жертв обох світових війн", – наголосив директор Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович.

Наразі червоний мак став символом вшанування пам'яті тих, хто загинув на сході України в боротьбі за незалежність.

Умови – бойові, дії – професійні



8 стор.

До вас іде ревізор!

Візит Міністра оборони Степана Полторака до армійської їдальні на Миколаївському полігоні наробив чимало галасу. Міністр зайшов туди, де на нього зовсім не чекали. Побачене шокувало... Бруд, овочеве рагу, що виглядає як компот та інші "несподіванки". Реакцією на жахливі умови, які побачив Степан Тимофійович, став проект "Волонтерський ревізор". Відтепер те, як живуть солдати, чи забезпечують їх усім необхідним і в якій мірі, чи якісно вони харчуються, перевірятимуть волонтери.

Головним ревізором було обрано Георгія Туку, голову волонтерського об'єднання "Народний тил". І хоч після першої ж ревізії у чоловіка з'явилось бажання відмотати час назад до того моменту, коли він сказав "Так", відступати вже немає куди… До того ж, ревізора надихають два важливих моменти. Він вперше повірив, що "зверху" є бажання щось змінювати, та і підвести людей, які так на нього сподіваються, не може.



2 стор.

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Активізація діяльності терористичних груп спрямована на військові об'єкти

"Ми маємо інформацію, що загроза скоєння терористичних актів збільшується. Наразі активізуються диверсійні групи, які працюють над здійсненням терористичних актів не тільки на цивільних об'єктах, а й за даними розвідки, ми маємо інформацію, що ці заходи сплановані і на об'єкти військові". Про це заявив під час засідання комісії із надзвичайних ситуацій під головуванням Прем'єр-міністра України Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак.

– На нашу думку, найбільш ймовірними для збільшення терористичних актів та диверсій є об'єкти, які належать до компетенції Міноборони, а саме арсенали, бази зберігання озброєння та техніки, боєприпасів та пально-мастильних матеріалів, – підкреслив Степан Полторак.

Міністр оборони зазначив, що всього таких об'єктів більше 35, а також вже спланована відповідна робота щодо уточнення планів охорони та оборони об'єктів. Організовано взаємодію з СБУ, МВС та Державною службою з надзвичайних ситуацій.

– Нами проведені відповідні тренування та посилені підрозділи, які здійснюють охорону та оборону об'єктів, проведено противодиверсійну підготовку з метою своєчасного реагування на ті загрози, які, на жаль, наразі існують. Сьогодні підрозділи посилені та готові виконувати завдання, для цього залучено більше 3 тисяч чоловік та близько 750 одиниць техніки. Також робота спланована й на випадок здійснення терористичного акту, а саме своєчасне реагування та здійснення відповідних заходів з ліквідації наслідків, – підсумував генерал-полковник Степан Полторак.

"ПІВНІЧНИЙ СОКІЛ – 2015"

Більше 25 годин у полярному небі

Другий тиждень триває спільна українсько-данська операція "Північний сокіл – 2015". Українські льотчики військово-транспортним літаком Іл-76МД продовжують перевозити пальне з авіабази ВПС США "Туле" на данську полярну станцію "Норд", острів Гренландія.

Станом на 24 квітня від початку операції з аеродрому "Туле" вже здійснено 4 місії, під час яких було перевезено 62 тонни вантажу, у внутрішніх баках літака та встановлених спеціальних цистернах перевезено 71142 літри пального. Загалом українські авіатори від початку операції провели у полярному небі вже більше 25 годин.

На острові Гренландія українські військові льотчики виконують завдання у важких кліматичних умовах Арктики – при температурі повітря до -50 градусів і швидкості вітру до 15-20 метрів за секунду, а також за відсутності наземних радіотехнічних засобів навігації та запасних аеродромів.

Спільна українсько-данська операція "Північний сокіл – 2015" відбувається протягом квітня поточного року. В рамках її проведення військово-транспортним літаком Іл-76МД Повітряних Сил ЗС України планується перевезти понад 600 тисяч літрів пального та інший вантаж.

ЖИТЛО ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

Ключі від своєї оселі

У Львівському гарнізоні в межах виконання Комплексної програми забезпечення житлом військовослужбовців введено в експлуатацію 64-квартирний будинок. В кризовий для країни час керівництво Міністерства оборони України таки знайшло необхідні кошти, аби добудувати житло для військових. 21 квартиру отримали учасники антитерористичної операції, 4 квартири – родичі загиблих воїнів. Тепер їхня нова адреса проживання – Львівська область, селище Солонка, вулиця Повітряна, 10.



– В будинку є 16 однокімнатних, 32 двокімнатних та 16 трикімнатних квартир, – розповідає начальник Західного управління капітального будівництва Міноборони України Богдан Дацко. – Також є об'єкти сфери послуг: шість продовольчих магазинів, стоматкабінет, перукарня. Будинок обійшовся нам в 16 млн гривень при загальному метражі 3700 метрів, собівартість – 4620 гривень за метр квадратний. Такої ціни у Львові немає. Зроблені всі оздоблювальні роботи. Є газ, світло, водопостачання, ванни, унітази, змішувачі. Все для того, аби військовий прийшов додому і мав всі необхідні для життя умови.



В Міністерстві оборони України запевняють, що цей будинок – не останній на Львівщині. Існують серйозні плани на майбутнє і велике прагнення втілити їх в життя.

– В цьому році на вирішення житлових питань ми маємо призначень один мільярд гривень за основним фондом та 150 мільйонів – за спеціальним. Вперше за п'ять-шість років ми маємо такий великий обсяг фінансування, – зазначає тимчасово виконуюча обов'язки директора департаменту капітального будівництва Міністерства оборони України Лариса Храмченко. – Це дійсно досягнення уряду, досягнення Міністра оборони України, який цим питанням цілеспрямовано займається. В 2013 році ми зовсім не мали фінансування. В 2014 році було виділено незначну кількість коштів, за які ми тільки добудували незавершені будинки. Цьогорічне фінансування дає Львівщині великі перспективи. У нас заплановане зведення семи потужних об'єктів крім реконструкції. Це буде будівництво у Львові на вулицях Стрийській та Княгині Ольги. Також продовжимо зводити житло і у військовому містечку Липники. Це те, про що ми казали всі останні роки, і ось нарешті воно відбудеться. Крім того будуватимемо в Стрию і Кам'янці-Бузькій. Загалом за цей фінансовий ресурс ми маємо в цьому році отримати близько трьох тисяч квартир по всій країні. Також буде велика програма з придбання житла і пайовій участі. Але й будівництво ми будемо продовжувати, бо воно дає нам зменшення ціни за квадратний метр. І ми будуємо саме там, де неможливо придбати готові квартири. Як, наприклад, тут – у Липниках.

Будівельники, які зводили будинок, запевняють – старались як могли, аби все зробити якісно і догодити військовим. Кажуть, це їхній внесок в обороноздатність країни.

– Ми виконали свої обов'язки, – зазначають керівники підприємства-забудовника Віктор Доскич та Людмила Шкабура, – звели будинок. І ми знаємо, що для військових зараз найкраще не слова, а якісь певні дії. І ми це зробили. Що залежало від нас, ми це збудували. Що залежало від Уряду нашої держави – вони це профінансували. В результаті ми маємо гарний продукт, ми можемо подарувати військовим житло.

Закінчення на 4 стор.

До вас іде ревізор!



Закінчення. Початок на 1 стор.

Підтяжки для панчох, підкови, мішки для вівса…

Ревізію почали з Києва, з центру забезпечення. У перший день перевірки волонтери знайшли чимало речей, зберігати які просто безглуздо.

– Це один із найпотужніших центрів в Україні, який забезпечує дуже багато армійських підрозділів. Ми побачили кінські підкови з цвяхами, мішки для вівса, більше дев'яти мільйонів радянських ґудзиків, підтяжки для панчох, волейбольні м'ячі 1956 року випуску у кількості більше 3000 штук… Такого мотлоху, а інакше це ніяк не назвеш, там просто безліч. Коли ми заходили до центру забезпечення, ми навіть уявлення не мали, що зможемо таке побачити. Задля зберігання усіх цих речей потрібні кошти. Протягом майже шістдесяти років держава щомісяця виділяє гроші на їх зберігання. Якщо порахувати, то ці підкови стали просто діамантовими.

Георгій Тука поділився, що і самі приміщення перебувають у надзвичайно жахливому стані. Є великі проблеми із дахами, зі стінами.

– Частково техніка зберігається під відкритим небом. Зберігати автомобільну техніку на спущеній резині, а не на колодках – халатність. А зникнення запасної резини – злочин. І це відбувається протягом років. Казати хоча б про більш-менш задовільний стан цієї техніки не доводиться. Що робити із усім цим мотлохом? На жаль, не обійшлось без бюрократії. Є інструкції, за якими можна списувати або знищувати усе це так зване майно, і порушувати їх ніхто не має права. З одного боку я розумію, що усі ці бюрократичні перепони є необхідними, аби уникати крадіжок. Але, врешті-решт, потрібно мати якийсь здоровий глузд в будь-якій ситуації і не втрачати його навіть якщо є певні інструкції.

Волонтер розповів, що нагальною є проблема налагодження зв'язку між найвищим керівництвом Міністерства оборони і нижчою ланкою.

Ніхто навіть не здогадувався, що на складі є польові кухні

– Те, що ми побачили, лише на перший погляд викликає сміх. Насправді ми зіткнулись із великою проблемою. На жаль, не налагоджено зв'язок між посадовими особами які відповідають за збереження майна, і вищим керівництвом Міноборони і Генштабу. Кілька днів тому відбулась нарада в Міноборони, на якій певні посадовці вимагали негайного надання коштів на придбання великих армійських наметів. Лише на перевіреній київській базі ми знайшли таких вісімдесят штук.

Із корисного для армії було знайдено не лише намети, а й, до прикладу, невеличкі польові кухні, що розраховані на 10 осіб. Ця інформація шокувала. Пропозиція волонтерів укомплектувати польові кухні до стану "бойової готовності" була сприйнята керівництвом Міністерства оборони на "ура".

– Для будь-якого блокпоста це просто знахідка, а ніхто навіть не здогадувався, що вони у нас є. Що можна вимагати від заступника командира батальйону, якщо він навіть не уявляє, що десь можуть бути такі польові кухні? Зараз здійснюються лише перші кроки на шляху до змін, ревізії відбуваються не надто швидко. Вдячний людям, що зголосились нам допомагати. Волонтерів вистачає. А от всередині Міністерства оборони дуже відчувається дефіцит кадрів. Військові цього не приховують.

Мета – не спіймати на хабарі чи крадіжці, а допомогти

У найближчих планах ревізора – перевірити Одесу, Дніпропетровськ, Харків, Львів, Миргород. До того ж, волонтери вирішили провести вибіркову наскрізну перевірку.

– Ми були здивовані, коли дізнались, що зі складів було відвантажено близько 10 тисяч матраців. Куди? Кому? Де вони тепер? Ось і вирішили, що потрібно брати 5-6 конкретних позицій і проводити їх пошук аж до бійця, якому їх видали. Робота хоч і нудна, але потрібна.

Волонтери запевняють, що їхня мета – не спіймати когось на хабарі чи крадіжці, а допомогти українській армії змінитись на краще. Тому вони сподіваються, що і сприйматимуть їх будуть, не як надокучливих мух, а як бажаних помічників.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

"Фіарлес Гардіан-2015"

Тут сьогодні формується нове обличчя українського війська

Президент Петро Порошенко дав старт українсько-американським командно-штабним навчанням "Фіарлес Гардіан–2015", які розпочалися у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки у Львівській області. Глава держави назвав ці навчання новим етапом у співпраці України та США.



Звертаючись до українських та американських учасників навчань, а також до присутнього Посла США в Україні Джеффрі Пайєтта, Глава держави відзначив, що спільні навчання подібного змісту та масштабу проводяться в Україні вперше. "Обставини, за яких вони відбуваються, унікальні. На східному кордоні України відбувається повномасштабна агресія з боку іноземної держави, яка розв'язала проти України багатопланову різнорівневу гібридну війну. І цілком природно, що за таких обставин якісно нового змісту і зовсім інших кількісних параметрів набуває стратегічне партнерство між Україною та Сполученими Штатами Америки, і це виявляється в різних формах і на різних рівнях – від президентів і верховних головнокомандувачів до солдатів. "Це перший українсько-американський захід такого рівня, і він свідчить про перехід двосторонннього військового співробітництва у якісно новий практичний вимір", – заявив Глава держави.

Спільні із США навчання "Фіарлес Гардіан–2015" мають сприяти встановленню миру. Питання про проведення таких навчань обговорювалося давно, вперше – ще 10 місяців тому під час візиту в Україну Віце-президента США Джо Байдена. "Як Президент і Верховний Головнокомандувач, я надзвичайно задоволений тим, що наші домовленості нарешті почали реалізовуватись, і впевнений в тому, що тут сьогодні на Яворівському полігоні ми починаємо наші ефективні дії у встановленні, закріпленні і стабілізації миру", – заявив Президент.

До цієї програми, крім Сполучених Штатів, також долучаться партнери з Канади, Великої Британії, Польщі, інших країн НАТО, а також Австралії. "Така міжнародна співпраця дозволить нам ефективно виконати завдання, які стоять сьогодні перед Україною, не лише щодо захисту нашої територіальної цілісності і суверенітету, а й захисту свободи і демократії в Європі і світі", – зазначив Петро Порошенко.

Він подякував американським партнерам за якість інструкторів, які прибули в Україну для навчання та підготовки українських військових. Петро Порошенко висловив переконання в тому, що така співпраця піде на користь українській армії. Програма навчань охоплює широке коло питань – починаючи від прав людини, правил та тактики ведення війни, закінчуючи навчанням в розвідці, управлінні вогнем, що сьогодні дуже потрібно українським військовим. Увесь світ зараз демонструє підтримку України, і він, як Президент і Верховний Головнокомандувач, й надалі робитиме все можливе, щоб забезпечити мир і виконання домовленостей. "Це робиться не стільки для цієї війни, яка зараз триває на сході. Мої рішення, як Верховного Головнокомандувача, щодо побудови Збройних Сил нової якості починають реалізовуватися", – відзначив Президент.

Глава держави зауважив, що разом з інструкторами із США прибула новітня військова техніка, яка візьме участь у навчаннях ЗС України, Нацгвардії та інших підрозділів. У Яворові буде проходити лише підготовка інструкторів. "Не буде ситуації, коли тут навчатимуться мобілізовані, які проходять тренування перед тим, як вирушити в АТО. Для цього у нас є власні центри, які ефективно виконують свою роботу", – сказав Петро Порошенко і зауважив, що з перших хвилин прибуття американських спецпідрозділів в Україну їх ефективна взаємодія зі ЗС України та Нацгвардією є дуже високою.

Відповідаючи на питання, чи достатньо такої допомоги, Глава держави розповів, що ще півроку тому Україна не могла отримати такої допомоги, бо ніхто не хотів співпрацювати, зокрема, через значну корупцію у військовому відомстві. На сьогодні ситуація змінилася завдяки вжитим заходам та роботі волонтерського десанту, і вже зараз є можливість отримувати допомогу у вигляді техніки та організовувати такі навчання. "Сьогодні українській армії і державі довіряють, тому є можливість передавати техніку і проводити навчання", – сказав Президент.

Окрім того, Глава держави вручив державні нагороди солдату Руслану Бондаренку, полковнику Степану Логушу, підполковнику Олексію Мельнику, сержанту Роману Петровському, а також лейтенанту Олегу Віхтюку, які виявили особисту мужність і високий професіоналізм у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України. Президент також вручив ордери на отримання житла та ключі від нових квартир військовим, які були поранені або відзначилися під час антитерористичної операції.



АРМІЯ З НАРОДОМ

Мар'їнка: на лінії вогню

Усім сьогодні хотілося б бачити цей заголовок без останнього слова, замінивши його на "розмежування", однак російські коректори хочуть бачити саме такий зміст, тримаючи у напрузі Мар'їнку, Україну та весь цивілізований світ. А ми хочемо, щоб місто розвивалося, відроджувалося, щоб тут розквітало життя та народжувалися діти.



Усе це можливо, але для початку треба припинити вогонь, і, як кажуть, життя налагодиться. Безумовно, сюди надходитиме допомога, а роботящий місцевий люд зробить усе для того, щоб пишатися своїм містом.

Мар'їнка розташована у кількох кілометрах від західного Донецька і знаходиться практично на лінії розмежування сторін. Тут проходили запеклі бої, наслідки яких одразу видно як на околицях, так і в середині міста. До того ж, обстріли ніколи не припиняються. Позиції українських військових і (не без цього) помешкання мирних жителів щодня обстрілюють із стрілецької зброї, мінометів та іншого озброєння.

– Оце, синку, ми так живемо, – слізно промовляє місцева бабуся. – Он моя хата, город, а далі "всьо замінировано", ну ви напевно знаєте. Сама я тут, тяжко, стріляють, не вгомоняться. Хлопці! Ви міцно стоїте, я вас прошу, стійте, не йдіть нікуди від нас!..

Дивно, але переважна більшість жителів Мар'їнки – україномовні, до того ж, привітні та щирі люди. А дивно тому, що ми звикли чути про них не зовсім добрі речі у ЗМІ чи де-інде. Бо були обурені за їхню позицію, вибір, "дякували" жителям Донбаса за президента… Та чи хтось колись давав право вибору цим людям, чи дійсно тут усі марять Росією, СССР-ом, Леніним, Путіним-"спасатєлєм" та іншими нечистотами? Далеко не всі. У цьому можна переконатися, приїхавши сюди, у Мар'їнку.

Так, певний ризик є. Адже за мінними полями, про які казала бабуся, терикон і… ворожі снайпери, яких дехто з місцевих вважає "нашими". Так і кажуть: "Это наши стреляют". Тому про відверті речі місцеві голосно не говорять, але й про переконання один одного добре знають. Отак і живуть.

Сама ж Мар'їнка – красиве містечко, лиш дуже порожнє. За останніми даними, тут проживало близько 10 тисяч мешканців. Центр міста, як кажуть, без вікон, без дверей. Зачинені чи не усі державні та промислові заклади. Де-не-де працює магазин. Ціни, як розумієте, захмарні. Якщо прицінитися до "народної валюти", то півлітра тут коштує не менше 60 гривень, решта товарів – відповідно.

Днями невелику допомогу у вигляді будматеріалів (12 кубометрів обрізної дошки) сюди із Краматорська, разом із представниками ОДА, доставили офіцери групи координації цивільно-військового співробітництва штабу антитерористичної операції. Вантаж було передано місцевим органам влади для відновлення покрівель та інших будівельних потреб Мар'їнки.

– Живемо "добре", на лінії вогню, – каже перший заступник голови райдержадміністрації Тетяна Збицька. – За півтора кілометра від нас – так звана ДНР. Проблем багато, люди в свої хати попасти не можуть, всюди блокпости. Народ дуже втомився, але уже звикає. І це прикро. Місто газифіковане, відповідно у багатьох й обладнання в домах газове: духовки, плити, опалення. А самого газу давно немає. Станція високого тиску – на лінії вогню. Її розбомбили. Ми хотіли людям зробити приємне до Різдва: відремонтували труби, станції, а з тої сторони знову усе знищили снарядами.

Також Тетяна Миколаївна розповіла і про чиновницькі прорахунки. Хоч у Мар'їнці й важко, але влада тут є, вона працює. А от розпорядження Кабміну під номером "128-р" включило Мар'їнку у перелік населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють або здійснюють не в повному обсязі свої повноваження, що, певним чином, блокує діяльність місцевої влади стосовно забезпечення потреб населеного пункту. Це проблемне питання мар'їнські чиновники передали наверх і наразі чекають позитивного рішення.

– Україна тут є і буде, – каже Тетяна Збицька, – владі треба йти назустріч людям, а деяким українським силовикам, яких тут багато, вести себе стриманіше і культурніше по відношенню до місцевого населення. Тут не "сепари", а громадяни України, які хочуть миру на своїй землі, – підкреслила вона, натякаючи, що не треба брати приклад у своїх візаві з високими духовними "скрєпами русского мира".

Саме посил культури й духовності намагалися донести до мар'їнців офіцери групи координації цивільно-військового співробітництва одразу ж після доставки гуманітарного вантажу з будматеріалами. До речі, до військових долучився і військовий капелан з Франківщини – Михайло Квич.

Річ у тім, що для військових, які дислокуються у штабі АТО, надійшло багатенько пасок на Великодні свята. Хоч пасочки смачні, та могли зберігатися ще тиждень-два, військові прийняли рішення передати освячений великодній хліб мешканцям "прикордонних" районів, де очевидна проблема із продовольством. Словом, мешканці Мар'їнки були раді. А коли побачили, що офіцери ЦВС роздають ще й свіжу українську пресу, пасочки відійшли на другий план…

Інформаційний голод – велика проблема цих людей. Про те, що Кисельов бреше, тут знають, але з великої України натомість нічого не отримують, хіба що разом з гуманітаркою. Телебачення та радіо глушать росіяни, газет ніхто не привозить – отака ситуація.

– Я не вперше у Мар'їнці, – розповідає начальник групи координації цивільно-військового співробітництва штабу АТО полковник Володимир Лямзін. – Гарне місто, гарні люди, нас тут радо приймають, ми спілкуємося із місцевими, ділимось враженнями, Розповідаємо, як там у нас, які новини. Тож хотілося б звернутися до медійних структур, особливо українських друкованих видань, які мають відповідний ресурс, для направлення своєї продукції у населені пункти на лінії розмежування. Свіжа преса для цих людей, як ковток свіжого повітря.

Юрій Ігнат.
Із зони АТО. Фото автора.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

“Обраний небо тримати для нас…”



Цей пронизаний болем і водночас гордістю за свого сина, брата, чоловіка й батька надійшов на адресу редакції нашої газети з міста Ладижина, що на Вінниччині. Це – колективне звернення рідних та близьких загиблого захисника Вітчизни до наших читачів, коментувати чи бодай доповнювати яке було б, мабуть, зайвим. Отож, судіть самі…

“І знову небеса забирають найкращих… 8 березня в останню путь ладижинці провели свого героя, сержанта Віталія Химича – розвідника 128-ї гірсько-піхотної бригади, який загинув 17 лютого в зоні проведення антитерористичної операції під час бойових дій в м. Дебальцеве. Три довгих тижні рідні шукали його, до останнього сподівалися, що Віталій живий. Та, на жаль, 7 березня їх сповістили, що тіло бійця терористи передали українським військовим, і воно доставлене до дніпропетровського моргу.

– Ми й досі не віримо, що його більше немає з нами, – з болем говорять батьки. – Ця велика втрата залишиться незагойною раною в наших серцях назавжди, адже в нас забрали найцінніше… Ми виховували сина бути завжди чесним, мужнім, таким, який би ніколи не ховався за спини інших. Ростили не для війни, а для мирної праці, але ворожа куля обірвала його життя у 33 роки.

Коли Віталія в 2000 році призвали на строкову службу до Збройних Сил України, батьки без вагань благословили його. Службу Віталій Химич проходив у Києві, в 101-й окремій бригаді охорони Генерального штабу Збройних Сил України. У 2002 році звільнився у запас та повернувся додому. Трохи пізніше одружився, працював та виховував двох прекрасних діточок, сина Богдана та дочку Софію. І ось, коли в Україну прийшла біда, він не лишився осторонь: в серпні 2014 року Віталій Химич був мобілізований на війну, звідки не повернувся…

– Для мене він був найкращим чоловіком, люблячим батьком наших дітей, ми прожили з ним дванадцять найщасливіших років, – каже вдова солдата Лілія Химич. – Я згадую, як сильно він нас любив, віддавав нам все найкраще, всього себе… Ми завжди відчували його турботу. І ось тепер, коли його не стало, мені залишається жити тільки заради дітей. Це так важко пояснити чотирирічній Софійці, куди подівся її тато, який обіцяв повернутися. А Богданчик, хоча йому й одинадцять, а очі завжди заплакані. Але він дуже пишається тим, що його батько герой, і вірить, що він загинув недарма, адже хотів миру і процвітання України. Багато людей нас підтримали і морально, і матеріально, сподіваємось, що буде підтримка і з боку держави. А в те, що, кажуть, біль мине з часом, я не вірю: з кожним днем все важче й важче, адже всі ми розуміємо, що він більше не повернеться…

Сестра ж загиблого, Оксана, більш категорична:

– Такого брата, як він, в мене більше ніколи не буде, тож я проклинаю тих, хто забрав його життя! Вічна йому пам’ять! Слава Героям!..”

Такий ось лист, такий щирий, нічим не прикритий біль, такий крик душі…

Поховали загиблого розвідника 8 березня. Священик храму Успіння Пресвятої Богородиці отець Михайло провів панахиду, після чого на площі Фонтанів відбувся мітинг-прощання ладижинців із полеглим героєм. Труну з загиблим героєм містяни зустрічали, стоячи на колінах.

Розпочався мітинг-реквієм із хвилини мовчання за всіма полеглими українськими бійцями. Варто зазначити, що лише на Вінниччину з Донбасу не повернулося вже понад 80 кадрових та мобілізованих військовослужбовців.

Згадуючи земляка, який поклав голову на вівтар перемоги над ворогом, присутні, а їх було декілька тисяч, говорили про те, що востаннє на зв’язок із дружиною Віталій виходив 17 лютого з-під Дебальцевого. А згодом, судячи з розповідей бойових побратимів, які приїхали проводити в останню путь свого товариша, група розвідників потрапила у засідку в приватному секторі поблизу залізничної лікарні. Після 22 години 30 хвилин 17 лютого ніхто з бойових друзів сержанта Химича не бачив.

Пізніше вдалось з’ясувати, що загиблого Віталія забрали сепаратисти та віддали його тіло до Донецька. 5 березня бойовики під час переговорів погодились віддати 50 тіл українців, які загинули у зоні антитерористичної операції. Серед 50 повернених українській стороні було й тіло Віталія Химича. В Умані родичі пройшли процедуру впізнання та забрали чоловіка у Ладижин.

– Громада міста, виконавчий комітет міської ради висловлюють щире співчуття родині Віталія Івановича Химича. Вічна слава Герою! І слава Україні! – казали на мітингу-реквіємі.

Готуючи листа до публікації, нам вдалося зв’язатися з командуванням 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади та поспілкуватися з командиром загиблого сержанта – командиром розвідувальної роти капітаном Андрієм Матківським. Як виявилося, обставини загибелі Віталія Химича були дещо інакшими, ніж це доніс людський телеграф до Ладижина…

Того трагічного дня обстановка в Дебальцевому, яке штурмували з усіх боків російсько-терористичні війська за підтримки всього наявного озброєння великих калібрів, змінювалася чи не щохвилини.

– В тому місці, де в обід наша група потрапила у засідку, ми були о шостій ранку, там був наш блокпост, сепаратистів і близько не було. А ось ближче до першої години дня 17 лютого обстановка стала неконтрольованою, – згадує ротний. – Група виносила “трьохсотого”, і старший розвідник сержант Віталій Химич ішов попереду групи. Йому, власне, й дісталася перша кулеметна черга із засідки…

Було то не біля лікарні, а метрах у 300-400 правіше неї, поблизу середньої школи. Кулеметники вдарили із засідки по розвідгрупі, зав’язався блискавичний нерівний бій. У цьому бою українські розвідники втратили трьох бойових побратимів загиблими й один вибув із строю через поранення. Серед загиблих був і сержант Химич – смілива до самопожертви людина, як згадує його командир, справжній розвідник і справжній чоловік, котрий ніколи не відмовлявся від завдань, якими складними вони б не були. Надійний, відважний, сильний духом – ось як характеризує підлеглого ротний.

Посмертно сержанта Химича Віталія Івановича подано до нагородження орденом Богдана Хмельницького ІІІ-го ступеня…

Олексій Тригуб. “Крила України”.

ЖИТЛО ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

Ключі від своєї оселі

Початок на 2 стор.

Ордери та ключі від нових помешкань у військовому містечку “Липники” новоселам вручали Головний інспектор Міністерства оборони України генерал-лейтенант Юрій Аллеров, начальник гарнізону – начальник Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного генерал-лейтенант Павло Ткачук, представники Департаменту капітального будівництва та Західного управління капітального будівництва оборонного відомства.

У своєму виступі перед військовослужбовцями, їх родинами та гостями генерал-лейтенант Юрій Аллеров наголосив на тому, що керівництво держави, оборонного відомства докладають чималих зусиль задля вирішення житлових проблем захисників Вітчизни.

– Робиться усе можливе, аби військові відчували себе соціально захищеними. Переконаний



в тому, що ці ключі та ордери від нових помешкань стануть запорукою щастя, родинного затишку. Приємним є той факт, що квартири тут отримали військовослужбовці – учасники антитерористичної операції, а також члени сімей військовослужбовців, які загинули в боях з інтервентами та незаконними бандформуваннями на сході країни. Це свідчить про повагу вищого керівництва до військових, які захищають суверенітет та територіальну цілісність нашої держави.

Натомість генерал-лейтенант Павло Ткачук зазначив, що кар’єра кожного військового знаменується певними визначними подіями – отримання чергових військових звань, підвищення в посаді та, що дуже важливо, отримання житла.

– Сьогодні в країні дуже складна ситуація, пов’язана із зовнішньою агресією сусідньої країни, – гинуть мирні мешканці Донбасу, гинуть наші військовослужбовці. На цьому тлі сьогоднішні урочистості є знаковими, адже показують, що й у таких складних умовах можна працювати на перспективу та розвиток. Комусь цифра 64 може видатися мізерною, однак вірю в те, що невдовзі ми будемо оперувати набагато більшою кількістю зданих квартир в гарнізоні.

Після церемонії вручення ордерів оглянув своє нове помешкання і старший солдат Андрій Усач з дружиною Світланою. Він отримав важкі поранення, але завдяки коханню дружини, роботі військових медиків таки став на ноги.

– Як тільки почалися ці події на сході країни, я зрозумів, що не можу просто так сидіти вдома, – згадує Андрій, – хотів піти добровольцем, щоб захищати свою Батьківщину. Прийшов у військовий комісаріат. Мене призвали до війська. Служити скерували у 80-ту окрему бригаду Високомобільних десантних військ. Так я опинився на сході. Під час одного з боїв зазнав важких поранень.

У Військово-медичний клінічний центр Західного регіону Андрій потрапив у важкому стані. Лікарям довелося ампутувати йому ногу. А от руку вдалося врятувати. Також він мав серйозні травми щелепи. Медики віддавали всі сили, аби врятувати Андрія. Постійно біля нього була і дружина Світлана. Зараз Андрій вже ходить з паличкою. Має протез ноги. Його помешкання – на першому поверсі. Всі інші квартири поруч також надали бійцям, які зазнали поранень під час участі в антитерористичній операції.

– Квартира нам дуже подобається, – діліться враженнями дружина Андрія Світлана, – ми й не сподівалися, що нам її дадуть. Сподіваємося, що всі наші негаразди вже скінчилися, й в новому помешканні з Божою допомогою будемо щасливо жити.

Дехто з новоселів ще своєї квартири навіть не бачив, бо боронить країну в зоні АТО. За таких військових ордери отримували дружини.

– Мій чоловік – капітан. Служить у 80-й окремій бригаді Високомобільних десантних військ, – розповідає Надія, – він ще не бачив квартири. Але я йому зателефонувала і повідомила, що ордер отримала. Він приїде, і ми разом візьмемося за ремонт.

Нові оселі освятили священики. Новосели кажуть, що з Божою поміччю вдасться подолати всі складнощі й жити щасливо.

Владислав Назаркевич. “Крила України”. Фото автора.

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

Як вояки АТО пам’ять Солдатів Перемоги вшановують…

Неподалік Маріуполя, в районі селища Павлополь, військовослужбовці Збройних Сил України, які беруть участь в проведенні АТО, просто перед своїми бойовими позиціями упорядкували пам’ятник героям Великої Вітчизняної війни.



Так, братська могила, в якій поховано понад 30 воїнів-визволителів, розташована між протидіючими сторонами. Останні сім місяців місцеві мешканці через небезпеку не мають можливості доглядати за цим священним місцем. Тому українські бійці вирішили самі зайнятися цією справою.

Скориставшись режимом тиші в цьому районі ведення бойових дій, військовослужбовці одного з мотопіхотних батальйонів перевірили місцевість на наявність мін. Потім відремонтували та пофарбували огорожу, навели лад на земельній ділянці, а також посадили квіти.

– Понад 70 років тому наші діди і прадіди, так само як й зараз ми, звільняли цю територію від агресора. Пам’ять про тих, хто загинув за свою Вітчизну, не повинна згасати. Тож поки ми знаходитимемося тут, доти й доглядатимемо за цим та іншим пам’ятниками, – зауважив начальник групи по роботі з особовим складом сектору полковник Сергій Масленко.

За словами командування сектору, напередодні святкування 70-річчя Перемоги над фашизмом учасники АТО планують впорядкувати ще близько 20 меморіалів, що прославляють подвиги воїнів Великої Вітчизняної війни.

Дмитро Горбунов. м.Маріуполь. Фото автора.



Назавжди у віці Ісуса Христа…

Герой України полковник Тарас Сенюк, загиблий за свободу і незалежність нашої Батьківщини, назавжди залишився у пам'яті рідних і близьких улюбленим сином, коханим чоловіком і люблячим батьком, а у пам'яті підлеглих і бойових побратимів – професіоналом-десантником високого ґатунку, справедливим командиром і безмежно відданим Україні патріотом. А ще комбат Тарас Сенюк, який не дожив до свого тридцять четвертого дня народження якихось 19 днів, назавжди залишиться 33-річним – у віці Ісуса Христа.

Майбутній Герой України народився і виріс на мальовничому Прикарпатті – у Коломиї. І не просто на Прикарпатті – у самого підніжжя сивих Карпат, вкритих високими тисячолітніми лісами. Це – не жарт, адже ягідний тис, який росте тільки тут, є реліктовим деревом, вік якого в середньому складає 700-1500, а окремих екземплярів досягає й 4000 років, висота ж цього надзвичайного дерева складає 25-30 метрів!

Може, саме завдяки напрочуд багатій природі цього краю, красі Карпат, а ще – великій кількості видатних пам'яток історії, культури й архітектури – майбутній офіцер-десантник і виріс таким патріотом, який палко любив свою Батьківщину. Любив, і знав, за ЩО він воює, ЯКУ землю йому випала честь боронити…

Закінчивши у 2001 році Одеський інститут Сухопутних військ, лейтенант Тарас Сенюк потрапив служити до знаменитої 95-ї Житомирської окремої аеромобільної бригади, яка прославила себе у мирний час участю у всіх внутрішньоукраїнських та багатонаціональних навчаннях, а також у місіях під егідою ООН та НАТО, а у годину воєнного лихоліття – звитягою й мужністю на полях битв у степах та містах і селах закривавленого Донбасу.

Службовий шлях Тараса Михайловича був таким, як і у всіх сумлінних офіцерів командного профілю: командир взводу, заступник, а згодом – командир аеромобільної роти, начальник штабу окремого аеромобільного батальйону, комбат. Тарас Сенюк був здібним офіцером та справжнім професіоналом. Неодноразово "блакитний берет" удосконалював свої практичні навички та здобував новий досвід за межами України – у миротворчих місіях в Іраку та Косові.

Із початком російської агресії проти України на чолі свого 1-го аеромобільно-десантного батальйону підполковник Тарас Сенюк – на південних рубежах країни, а з початком антитерористичної операції – вже на сході, у горнилі війни.

Були бої, були втрати й перемоги – все було протягом двох місяців участі батальйону у бойових діях. А зранку 2 червня 2014 року біля гори Карачун, на опорному пункті батальйонної тактичної групи, якою командував підполковник Сенюк, почалося формування колони військової техніки для здійснення маршу в район виконання бойового завдання. Ближче до обіду колона вирушила "на бойові".

Ось вперед пішов головний дозор розвідувального взводу, а за ним через деякий час – вже й інша техніка. Комбат знаходився в голові колони – на броні другого БТР-80, що прямував за БТРом розвідувального взводу.

Близько 7 години ранку 3 червня батальйонна тактична група прибула до блокпоста наших сил перед селом Семенівка Слов'янського району.

Безпосередньо перед початком виконання бойового завдання командиром бригади полковником Михайлом Забродським було уточнено бойове завдання для командирів підрозділів, і вже за кілька хвилин вся колона на чолі із командиром батальйону рушила на штурм укріпрайону незаконних збройних формувань.

Проїхавши близько 200 метрів, "крилата піхота" мусила спішитись, оскільки противник почав активно атакувати колону зі стрілецької зброї різного калібру та підствольних гранатометів. Після спішування комбат перемістився до першого БТРа розвідувального взводу – в голову колони. І ось колона підійшла упритул до позицій сепаратистів і почала атаку.

– Завдяки чіткому керівництву боєм підполковником Сенюком десантники дезорганізували та зруйнували оборону противника, – згадує той вже давній бій, після якого були сотні інших, тодішній комбриг, а нині – командувач ВДВ Герой України полковник Михайло Забродський. – Зокрема, керуючи діями танкового розрахунку, комбат добився майже повного знищення блокпоста незаконних збройних формувань на в'їзді до населеного пункту Семенівка.

Однак, ймовірно, вирахувавши командира, ворожий снайпер поцілив у Тараса Сенюка з крупнокаліберної снайперської гвинтівки та завдав йому смертельного поранення у груди набоєм калібру 12,7 мм…

Після загибелі командира командування особовим складом та ведення бою на себе взяв командир 1-ї аеромобільно-десантної роти батальйону капітан Олег Бутніцький. Бій продовжувався, колона помалу наближалась до населеного пункту, але й цей командир вийшов із строю – його було важко поранено в ногу, після чого він не зміг далі керувати діями операції.

Минуло три дні – три болісні, важкі дні… 6 червня із загиблим попрощався Житомир, а наступного дня Герой був похований у рідному місті – на Алеї Слави центрального міського кладовища.

Посмертно підполковнику Тарасу Сенюку було присвоєно чергове військове звання "полковник", звання "Почесний громадянин міста Коломиї" та найвище звання – "Герой України".

Олексій Тригуб.
"Крила України".

Скоріше б ця війна стала історією

Вже близько року учні школи-ліцею Стрижавки, що на Вінниччині, допомагають нашим бійцям в зоні АТО. Школа долучилась до проекту "Замаскуй солдата". Тут працює майстерня з плетіння маскувальних сіток, з яких вже три передали нашим воякам. Навіть найменші школярики розуміють, для чого і для кого вони роблять таку важливу і кропітку роботу. І це ще не весь перелік добрих справ молодих патріотів.





Протягом 2014-2015 років було проведено ряд благодійних акцій в рамках шкільного екологічного проекту "Збережемо природу і підтримаємо рідну школу" (у школі налагоджено систему сортування твердих побутових відходів). Всього було зібрано 4635 кілограмів вторинної сировини (пластик, папір, скло). Вдалося виручити 5341 гривню. Крім школярів, до благодійних акцій активно долучаються їхні батьки та односельчани.

За частину зібраних коштів було придбано 20 кровоспинних джгутів нового зразка. Певну кількість грошей перерахували вінницькій волонтерській групі "COMBAT BEES" для купівлі реанімаційного монітора для пацієнта. Решту коштів передали волонтерам Гуманітарної ініціативи "Разом" для купівлі електрогенератора у зону АТО.

Волонтери групи також допомогли дітям передати бійцям близько 30 державних прапорів, які школярі підписали власноруч. Крім прапорів, учні постійно передають листи та малюнки для військових. До Святого Миколая у школі пройшла благодійна акція "Миколайчик для Солдата", під час якої діти надіслали воякам 70 миколайчиків (солодощі, обереги і листи підтримки).

Допомагають вихованці школи-ліцею і землякам, яких було поранено на війні. Так, наприкінці минулого року провели благодійну лотерею. Зібрані кошти передали родині пораненого односельчанина Віталія Мамчура.





Вчителі Лариса Степанець та Людмила Мазай з теплотою говорять про всіх бажаючих допомогти бійцям АТО. З тим самим висловлюють палке бажання швидкого закінчення війни.

– Організували і втілили в життя ці ідеї ми всі разом: вчителі, діти, батьки. Внесок кожного, хто хоч якось долучився чи то справами, чи словами або думками, є безцінним. Ми низько вклоняємося військовим за те, що ціною життя боронять нашу Батьківщину. Хоч би скоріше ця війна стала для нас переможною історією, а не кривавим сьогоденням.

Мама другокласника Данила Оксана Базиляк розповідає про початок благодійної діяльності школярів: "Як тільки ми зорганізувалися з волонтерами Гуманітарної ініціативи "Разом" і почали збиратися для плетіння маскувальних сіток, наші діти теж долучилися до нас. Хоч це було й не в школі, проте багато учнів висловили бажання плести з нами. Вони знають, що таке волонтерство, і хвилюються за солдатів, тож всіма силами прагнуть їм допомагати. Таким чином, більше двох десятків сіток вже поїхали на війну.

В свою чергу, і військовослужбовці не залишаються осторонь від життя школи. Нещодавно до молодих патріотів завітали гості з однієї військової частини Вінницького гарнізону. На лінійці офіцери вручили педагогічному колективу та учням школи подяку за підтримання морально-психологічного стану особового складу. Тим самим хлопці висловили вдячність за активну громадянську позицію та вагомий внесок у справу військово-патріотичного виховання молоді. До того ж, офіцери подарували школі фото бійців із прапором, який учні передали військовим під час однієї з акцій.

– Школярики хоч поки такі маленькі, а роблять хорошу справу. Вони виростуть і будуть пишатися, що в свої молоді літа допомагали військовим, – сказав заступник начальника вузла зв'язку майор Володимир Головань.

Вихованці школи-ліцею не зупиняються на досягнутому. Так, до Дня пам'яті і примирення вони започаткували нову благодійну акцію "Квітка пам'яті". Діти своїми руками створюють символи пам'яті за загиблими – червоний мак з жовто-блакитною стрічкою. Всі виручені кошти від продажу маків пам'яті теж планують направити на потребу військовим.

Ярослава Марченко.
"Крила України". Фото автора.

Україна проти тоталітаризму

Дев’ятого квітня Верховна Рада України прийняла закони, які у медійному середовищі одразу ж отримали назву декомунізаційних.

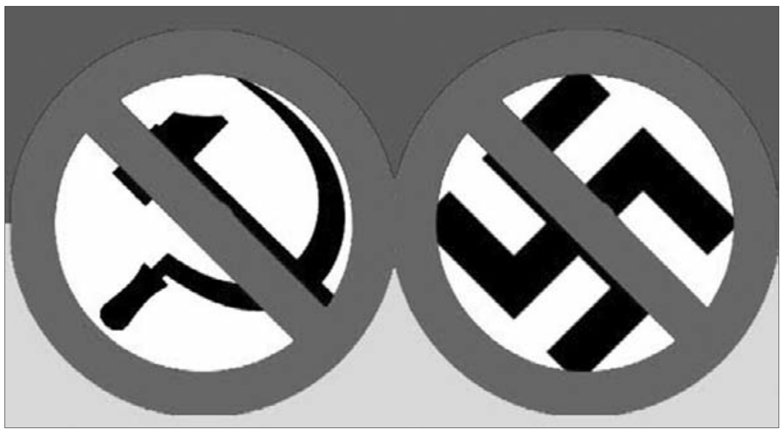


Ці нормативно-правові акти передбачають вшанування пам’яті учасників боротьби за незалежність України в ХХ столітті, засудження комуністичного та нацистського тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їх символіки, відкриття доступу до архівів репресивних органів та увічнення перемоги над нацизмом.

Не для кого не стало несподіванкою, що Російська Федерація наступного ж дня відреагувала на прийняття цих законів на державному рівні, назвавши процес засудження комуністичного тоталітарного режиму боротьбою з історією власної держави. Неоднозначне ставлення до цих документів і в самій Україні. Але попри намагання деяких політичних сил роздмухати процес критики цієї ініціативи, більшість населення України одностайні в думці, що необхідно позбуватися залежності від радянського минулого та виробити нове бачення історії України 20 століття.

Заборона комуністичних символів, “нові” міста, вулиці, площі

Якщо заборона нацистського



режиму не викликала ніяких незгоджень, то найбільше проблемних питань виникло навколо закону про засудження комуністичного режиму та його символіки. Автори документа неодноразово наголошують, що не йдеться про заборону комунізму як ідеології. Заборона стосується насамперед пропаганди символіки та позитивного висвітлення дій компартії. Так, забороняється публічно використовувати зображення державних прапорів, гербів, гімнів та інших символів СРСР, УРСР й інших союзних республік. Неможливо відтепер публічно використовувати будь-яку атрибутику із поєднанням серпа та молота; серпа, молота та п’ятикутної зірки; плугу (рала), молота та п’ятикутної зірки.

До легальних відтепер символів належать лише ті, що використовуються на виставках, музеях, у матеріалах освітнього і наукового характеру, але за умови, що це не є запереченням злочинного характеру комуністичного режиму. Також не стосується заборона і надгробків, пам’ятників та пам’ятних знаків, розташованих на території кладовищ (цвинтарів), під час викладення або реконструкції (зокрема історичної) історичних подій, а також колекціонування такої символіки.

Навколо цього обмеження виникло багато справедливих питань з приводу того, як ветерани можуть вдягати свої нагороди та як бути з Бойовими прапорами, які є символом перемоги над нацизмом, зокрема, військових частин, що мають витоки у Радянському Союзі, а також з приводу документів із радянською символікою. Щодо цього, то народним депутатом України Дмитром Тимчуком вже надіслано звернення до Президента України з проханням доповнити список вищеперерахованими символами, що не повинні підпадати під заборону. Тимчук пропонує не вважати порушенням закону публічне використання бойових та трудових нагород, Бойових прапорів, окрім відзнак та нагород репресивних органів СРСР.

Менше суперечок виникло щодо обов’язкового перейменування населених пунктів та вулиць, пов’язаних із діячами компартій, починаючи від районного рівня, та знесення пам’ятників на їх честь. Варто зазначити, що не змінюватимуться назви, пов’язані з опором та вигнанням нацистських окупантів з України або з розвитком української науки та культури.

Так, перейменуванню підлягає понад двадцять українських міст (без врахування окупованого Криму та непідконтрольних районів “ДНР” та “ЛНР”), більше двадцяти районів, дві області і ще двадцять п’ять районів у найбільших містах країни. Кількість вулиць, скверів, парків, площ, яким необхідно змінити назву, достеменно наразі невідомо. Процес перейменування, згідно із законом, може тривати до 9 місяців. На питання, як це буде відбуватися, зараз немає чіткої відповіді. За словами члена профільного комітету ВР з питань місцевого самоврядування, який готуватиме рішення Ради про перейменування міст, Олега Березюка, це буде довга і рутинна робота. Важливої ролі набуде робота міських і селищних голів, які визначатимуть ресурси і поступово почнуть перейменування. Однозначно, що рішення про перейменування міст мають ухвалювати громади, а Верховна Рада їх затверджуватиме.

Найбільш відомими містами, які мають отримати нову назву, є Дніпропетровськ та Кіровоград. Мешканці цих міст жваво висувають варіанти нових найменувань. Так, дніпропетровці не проти жити в Січеславі чи Дніпрі. Хоча є й ідея залишитися в Дніпропетровську, але асоціювати цю назву не із комуністичним діячем, одним із ініціаторів Голодомору в Україні Петровським, а наприклад, із апостолом Петром. Кіровоградці ж можуть опинитись в Єлисаветграді, Новокозачині чи Скіфополі.

І ще стосовно пам’ятників і пам’яток. Усі гіпсові, кам’яні, гранітові фігури вождів пролетаріату та їх поплічників мають бути знесені. У найкращому випадку, їхнє місце в музеї, аби наші нащадки, дізнаючись про злочини комуністичних провідників, розуміли: Україна ніколи не повинна жити так, як це було у 20 столітті. Так, наприклад, у Німеччині школярів возять до Дахау та Бухенвальду, розповідають їм про нацизм як найбільшу ганьбу німецького народу. Але розповідають про героїв того часу, які боролись із нацизмом. Так і українським законом чітко передбачено, що пам’ятники учасникам та жертвам Другої світової війни не підлягають знесенню й держава зобов’язується їх охороняти. Це ж стосується Вічного вогню.

Учасники ОУН та УПА – борці за незалежність

Не набув серйозного супротиву в суспільстві факт визнання та вшанування державою Україною усіх борців за незалежність України у ХХ столітті. Найскоріше, це пов’язано із останніми подіями в Україні, зокрема з російською агресією. Це саме той випадок, коли життя показало, як можна маніпулювати свідомістю не тільки окремої людини, а й свідомістю мільйонів, створюючи не лише міфи на поталу різним політичним діячам, а й переписуючи цілі сторінки з історії народу. Багато українців по-іншому стали дивитись на історію своєї Батьківщини, зокрема, й на борців за її незалежність, якими були і вояки УПА та ОУН.

Мета цього закону – не встановлення якихось пільг чи привілеїв для учасників визвольного руху, більшості з яких вже немає в живих. Справа у зміні погляду на їх діяльність, визнання їх як борців за незалежність Української держави. Аби уникнути чергових спекуляцій на тему участі у боротьбі радикальних українських націоналістів, у документі чітко прописано, кого належить героїзувати як борців за незалежність. Це, зокрема, Союз визволення України, УСС, УНР, Гетьманат, ЗУНР, партизанські і повстанські загони Наддніпрянщини, Карпатська січ, УПА, ОУН, Сойм Карпатської України, Українська Гельсінська спілка тощо. Немає у цьому переліку підрозділів, які співпрацювали з нацистами (батальйони “Роланд”, “Нахтігаль” або дивізія СС “Галичина”).

І не варто забувати, що закон визнає публічне заперечення факту правомірності боротьби за незалежність України у ХХ столітті наругою над пам’яттю борців за незалежність України у ХХ столітті, приниженням гідності українського народу і є протиправним.

Таємниці радянських архівів

Також віднині в Україні відкрито доступ до архівів репресивних органів комуністичної доби. Це є вкрай важливим для опрацювання минулого та розвінчання історичних міфів, які формувалися роками. Матеріали з архівів СБУ, МВС та СЗРУ, а також порівняно невеликі фонди з архівів Міністерства оборони, Мін’юсту, органів прокуратури, пенітенціарної, прикордонної служб та судової адміністрації передаються до Галузевого державного архіву Інституту національної пам’яті та будуть розсекречені.

Встановлюється європейський принцип, за яким закон може обмежувати доступ до інформації, але не до документа; відповідальність за поширення інформації нестиме той, хто її оприлюднив, а не архівіст.

Відтепер – Друга світова війна

Напередодні Дня Перемоги хочеться окремо зосередити увагу на новому наповненні змісту відзначення цього дня. За Указом Президента, який нещодавно було прийнято, та законом “Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939–1945 років” Україна розпочинає нову традицію святкування 8 та 9 травня в європейському дусі пам’яті та примирення. Одразу ж зауважимо, що 9 Травня залишається святковим та вихідним днем, просто це свято називатиметься Днем перемоги над нацизмом. 8 травня встановлюється День пам’яті та примирення і цей день є робочим. Цими документами встановлюється термін – Друга світова війна 1931-1945 років. Тобто відтепер в Україні немає такого поняття, як Велика Вітчизняна війна, адже цей термін не відповідає реальній сутності подій, що відбувались того періоду на теренах України, та не охоплює всього часового проміжку, протягом якого Україна знаходилася в полум’ї війни.

Цим днем докорінно міняється сприйняття перемоги. Віднині це не свято, не день для проведення парадів та різноманітних гучних заходів і не відзначення перемоги одного народу – радянського. Адже саме такий підхід призвів до ігнорування трагічних сторінок II світової війни та закріпив в свідомості культ війни. Ми нарешті повинні зрозуміти, чим ця війна була для звичайних людей, які жахіття вона принесла. Війна не є нормальним станом, вона не вирішує проблем. Тому день закінчення тієї війни – це не щось “возвышенное и прекрасное”, як говорить російська пропаганда. Це насамперед день вшанування пам’яті кожного, хто боровся з нацизмом, підкреслення солідарності та бойового братерства усіх Об’єднаних Націй, як держав, так і бездержавних тоді народів (євреїв, українців та ін).



Наостанок хочеться пригадати, що процес декомунізації завзято розпочався в Україні після розпаду Радянського Союзу. Але окрім того, що було перейменовано здебільшого центральні вулиці та площі великих міст, не зробили нічого. До маленьких містечок та сіл цей процес практично не дістався. Як не зачепив він і свідомості переважної більшості наших співвітчизників. І хтозна, чи відбулась би анексія Криму, склалася б така ситуація на сході України, якби 24 років тому в керівництва нашої держави вистачило б бажання та політичної волі відокремити успіхи та досягнення радянського періоду від злочинів комуністичного тоталітарного режиму щодо українського народу та української державності.

Слід зауважити, що наразі Закони чекають на підпис Президента.

Оксана Уретій. “Крила України”.

Високий вишкіл та відповідальність міжсезоння не визнає

Саме цього принципу дотримуються у своїй діяльності воїни-авіатори Миргородської бригади тактичної авіації винищувальної, якою командує полковник Сергій Ялишев. Принцип виконати за будь-яких обставин завдання за призначенням у частині наповнене конкретикою та системністю організації процесу навчально-бойової підготовки, найважливішою складовою якого є підтримання у належному стані бойової техніки та озброєння. Не став винятком і нинішній рік, що, за словами командира авіабригади, став екзаменом на витривалість, професіоналізм та готовність конкретними справами підтвердити високе звання захисника Вітчизни.





На землі, у небі, на передовій або в тилу – сьогодні межі виконання бойових завдань визначаються не тільки географічними показниками, а й особистісними факторами. Тому такий аспект бойової готовності, як переведення авіаційної та наземної техніки на літній період експлуатації, для особового складу має дуже важливе значення. Особливо в нинішніх умовах протистояння російській агресії. Тому до виконання плану переведення військові спеціалісти поставились з подвійною відповідальністю. Слід зазначити, що більше 80 відсотків автомобільної та спеціальної техніки випущено ще за часів колишнього СРСР, є багато проблем із забезпеченням запасними частинами. Але це ні яким чином не загальмувало процес переходу на новий сезон експлуатації.

Використовуючи наявну матеріально-технічну базу та ресурси, раціоналізаторські розробки місцевих майстрів, помножені на багаторічний досвід, професіоналізм та відповідальність особового складу, в частині вдалось у повному обсязі виконати план сезонного переведення техніки. Звісно, що розпочалося воно традиційно з теоретичної підготовки, де основні акценти робились на дотримання вимог керівних документів щодо володіння особовим складом практичними навичками виконання робіт на автотехніці, забезпечення безаварійності та правил протипожежної безпеки, безумовне виконання норм та інструкцій. Прискіпливо та з урахуванням факторів професійного та морально-психологічного характеру був визначений склад робочих бригад та технічних постів для більш продуктивного та раціонального використання людського потенціалу й робочого часу. Підвищенню якості виконання робіт певним чином сприяли такі заходи, як організація виставок технічної літератури, показ тематичних фільмів, обмін досвідом фахівців і загальний морально-психологічний настрій особового складу.

Дієвість та результативність підготовчої роботи цілком логічно відобразились на загальному процесі практичної складової, яка отримала високу оцінку вищого командування. Серед кращих хочеться відзначити підполковника Олександра Негієвича, майора Сергія Рижова, капітанів В'ячеслава Осіпова, Юрія Хоху, старшого лейтенанта Ярослава Ковтонюка, прапорщика Юрія Омельченка, старшого сержанта Юрія Канцибера, старшого солдата Євгена Волкова та багатьох інших. Процес сезонного переведення автомобільної техніки став ще одним підтвердженням головного правила авіаторів: "Боєготовність у небі кується на землі".

Володимир Лазарєв. м.Полтава. Фото автора.

Інженерна складова захисту Маріуполя



На півдні Донеччини продовжується зведення складних оборонних рубежів навколо Маріуполя, які складатимуться з сотень бліндажів та окопів різного призначення, десятків опорних пунктів і вогневих споруд.

Відповідно до рішення Президента України – Верховного Головнокомандувача Петра Порошенка, за роботи, окрім місцевих підприємств, відповідають цивільні будівельні компанії Одеської та Волинської областей, відряджені до Приазов'я.

– На даний час роботи щодо зведення фортифікаційних та інженерних споруд в нашому секторі дісталися активної фази. Так, цілодобово у визначених районах працюють сапери та цивільні спеціалісти. Успіхам сприяють покращення погодних умов та всебічне забезпечення нашої роботи. Вважаю, що основний комплекс заходів ми виконаємо приблизно за кілька тижнів. Таким чином, велике промислове місто буде добре захищене від можливого нападу ворога, – зауважив начальник інженерної служби сектору.

На завершення робіт у полі фортифікаційні та інженерні споруди будуть передані командирам підрозділів сил АТО для подальшого удосконалення.

Дмитро Горбунов. м.Маріуполь.

МОЛОДІ НАУКОВЦІ

"Все для перемоги!"

Днями у Житомирському військовому інституті імені С.П.Корольова за сприяння Житомирської обласної ради, Житомирської обласної державної адміністрації, Малої академії наук України, Житомирського обласного центру науково-технічної творчості учнівської молоді разом із Центром високотехнологічної творчості молоді, що діє при військовому інституті, пройшов III з'їзд творчої молоді Житомирщини під гаслом "Все для перемоги. Героям слава!".

Мета з'їзду – військово-патріотичне виховання молоді Житомирщини, роз'яснення важливості виконання конституційного обов'язку щодо підготовки до захисту Батьківщини, а також популяризація наукової та науково-технічної діяльності.



У роботі з'їзду взяли участь близько 200 учасників із 17 вищих навчальних закладів, загальноосвітніх шкіл та ліцеїв, професійних навчальних закладів, науково-технічних організацій для молоді міста Житомира та Житомирської області.

У рамках з'їзду було проведено виставку науково-технічних розробок учасників. Пленарне засідання транслювалося в он-лайн режимі на сайті військового інституту. Його робота розпочалася з доповіді начальника військового інституту лауреата Державної премії України в галузі науки і техніки, заслуженого діяча науки і техніки України, доктора технічних наук, професора генерал-майора Юрія Даника щодо досвіду використання наукових розробок військового інституту під час проведення антитерористичної операції у східних областях України.



Із досягненнями у сфері сучасних технологій учасників заходу привітали почесні гості з'їзду – народний депутат України Борислав Розенблат, заступник голови Житомирської обласної державної адміністрації Ярослав Лагута та заступник Житомирського міського голови Олександр Бочковський.

З цікавими та змістовними доповідями виступили студент військового інституту, призер Всеукраїнського конкурсу на кращу студентську наукову роботу в 2014-2015 навчальному році Василь Лютко ("Робототехнічна система екологічного моніторингу"), студент Житомирського державного технологічного університету Богдан Семенець ("Веб-ресурс "Vuniver") та курсант військового інституту Сергій Мельник ("Експертна система оцінки інформаційного ризику в автоматизованій системі").

Усі автори науково-технічних розробок були заохочені керівництвом Житомирської обласної державної адміністрації та Житомирського військового інституту імені С.П.Корольова.

На закінчення з'їзду його учасники відвідали Народний музей бойової слави військового інституту, де ознайомилися зі зразками озброєння та військової техніки і скуштували справжньої армійської каші, звареної у польовій кухні.

Володимир Наконечний. м.Житомир.

Умови – бойові, дії – професійні



На Чернігівщині окремий артилерійський підрозділ, озброєний реактивними системами залпового вогню БМ-21 “Град”, провів навчальні заняття з управління вогнем дивізіону.



Головним завданням артилеристів стало здійснення влучного пострілу за отриманими координатами цілі та знищення умовного противника у визначеному районі. Загалом, процес навчання воїнів і бойового злагодження має короткострокові терміни та високу інтенсивність проведення практичних занять. І це вимога часу.

– Ми збільшили дистанцію ведення вогню до 10 кілометрів, що характерно для виконання завдань в зоні проведення антитерористичної операції. Тобто ми проводимо планові заняття з урахуванням досвіду бойових дій на сході країни. У зоні АТО потрібно впевнено та рішуче виконати завдання та швидко змінити позицію, щоб не потрапити під вогонь противника. Саме так і навчаю своїх підлеглих. А наше командування приділяє увагу злагодженості розрахунків, – розповів командир одного з бойових розрахунків старший сержант Олег Коваленко, який тривалий час виконував завдання в зоні проведення АТО на Донбасі.

Більшість “гармашів”, які проходять навчання на полігоні, – мобілізовані бійці. Вони призвані в ході четвертої хвилі часткової мобілізації з Миколаївщини, Херсонщини, Кіровоградщини та Запоріжжя. Головне – усі вони мають бажання і мотивацію захищати Україну.

Мобілізований воїн Віталій Корецький з позивним “Ворон” є водієм бойової машини. Раніше у війську не служив. Коли у січні почався черговий етап мобілізації, він за спини батьків не ховався, а добросовісно пішов боронити Україну.

– Отримав повістку та прибув до військкомату. Рідні поставилися до мого вчинку з розумінням, адже знають – я ї їх захищаю. Згодом направили на полігон “Широкий лан”. Там я пройшов повний цикл навчання. Військовою справою оволодівав з ранку і до самого вечора. Виконував різні вправи з вогневої, тактичної, інженерної підготовки. Настрілявся так, що тепер стрілецька зброя мені інколи сниться. – говорить солдат Віталій Корецький – Зараз я артилерист. Увага до підготовки артилерійських підрозділів особлива. І всі заняття, які нині проводимо, максимально наближені до можливого реального розвитку подій. У нас дуже дружній колектив, та головне – ми відчуваємо постійну підтримку з боку своїх командирів.

За результатами виконання вогневих завдань артилерійський підрозділ отримав “п’ятірку” та показав добру готовність до виконання завдань за призначенням.

Олег Сушинський. м.Чернігів.

Десант строковиків прибуває в “Десну”

До 169-го навчального центру Сухопутних військ Збройних Сил України, що дислокується в селищі Десна на Чернігівщині, прибувають юнаки для проходження військової строкової служби.

Майже 1000 юнаків проходитимуть навчання у “Десні” за більш ніж ста спеціальностями Сухопутних військ української армії. В основному, тут навчатимуть механіків-водіїв, навідників-операторів, снайперів, танкістів, розвідників, артилеристів тощо.

Як повідомили у навчальному центрі, майбутніх захисників Вітчизни навчатимуть професійні інструктори, котрі виконували завдання за призначенням в зоні проведення АТО на Донбасі. Після навчання юнаки складуть присягу на вірність Українському народові та відбудуть до військових частин Збройних Сил України для подальшого проходження військової служби.

Варто відзначити, що військовослужбовці строкової служби не залучатимуться до виконання завдань в зоні проведення антитерористичної операції на сході України.

Віктор Ануфрієв. Фото автора.







Практична підготовка мобілізованих триває безперервно

Після інтенсивного теоретичного та індивідуального практичного вишколу на базі Навчального центру Академії Сухопутних військ мобілізовані військові проходять злагодження у форматі розрахунків, екіпажів та обслуг.



На одній із ділянок полігона вони виконують вправу практичного водіння військового транспортера. Плаваючий транспортер середній ПТС-2 може переправити через водну перешкоду понад 70 бійців, або вантаж чи транспортний засіб вагою більше 10 тонн.

– Отримання навиків із водіння цього транспортного засобу є лише одним із багатьох елементів підготовки мобілізованих вояків, що здобувають фах військових інженерів, – запевнив викладач 184-го Навчального центру майор Ілля Бортник. – За програмою підготовки вони освоюють ще декілька десятків зразків інженерної техніки, вчаться саперній справі, особливостям дій інженерних підрозділів в зоні бойових дій тощо.

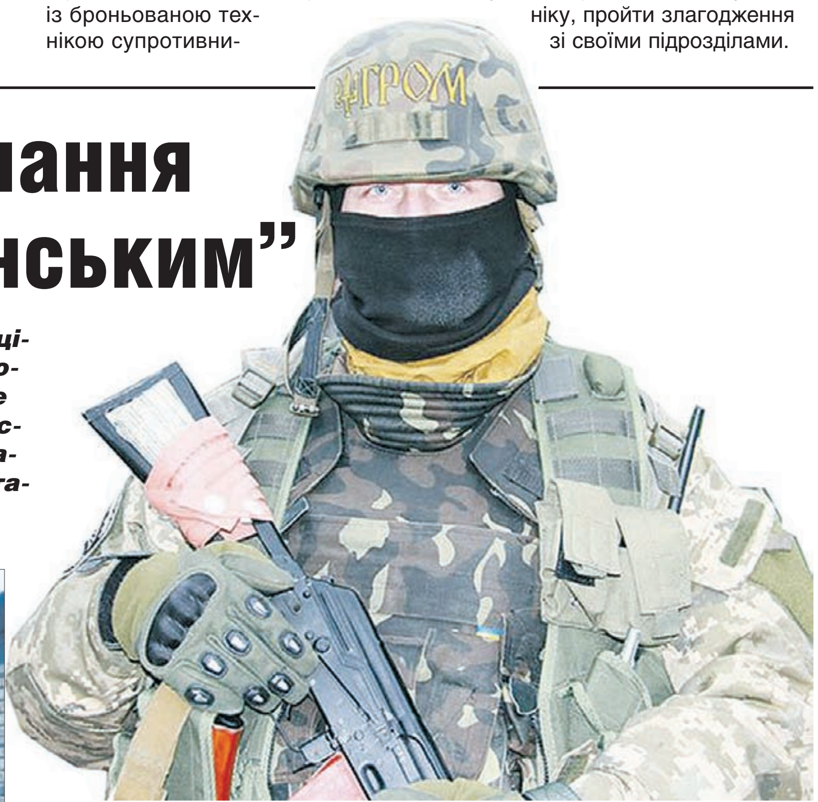


На військовому стрільбищі Навчального центру звуки пострілів практично зливаються у монолітний гул. На всіх його ділянках майже безперестанно мобілізовані військовослужбовці виконують вправи стрільб із різних видів стрілецької зброї.

Тут справжню злагодженість демонструють розрахунки станкових протитанкових гранатометів СПГ-9 "Спис". Ця зброя є ефективним засобом боротьби із броньованою технікою супротивника, фортифікаційними спорудами тощо.

Вже днями підготовка цих військовослужбовців завершиться, і вони вирушать до місць подальшого проходження служби у бойових частинах ЗС України. Але в зону АТО одразу не потраплять. Повинні спочатку освоїтись на новому місці, прийняти штатну техніку, пройти злагодження зі своїми підрозділами.

Військовий психолог: "Без нашого втручання синдром війни стане всеукраїнським"



Майор Олександр Грамарчук належить до когорти затребуваної під час війни спеціальності – військовий психолог. Хоча за фахом він навчався на спеціаліста з радіоелектронних комплексів систем засобів озброєння військової техніки, проте це не стало перешкодою в його сьогоднішній діяльності. У зоні проведення антитерористичної операції офіцер побував уже 5 разів терміном від двох тижнів до місяця. Разом з кількома колегами він надавав необхідну психологічну допомогу бійцям у Станиці Луганській, Мар'їнці, Щасті, Красногорівці, Дебальцевому та Чорнухиному.

Інколи ми недооцінюємо вклад цих самовідданих людей, які повертають наших вояків до повноцінного життя. Їхня робота потребує значної моральної та фізичної віддачі. І, звичайно ж, індивідуального підходу до кожної людини, що потребує допомоги. Зазвичай, без спеціальної підготовки тут не обійтися.

– З 2007 року я працював на посадах по роботі з особовим складом, потім перевчився на психолога. Пройшов спеціалізовані курси у Центрі бойової підготовки в Миколаєві. З того часу маю повне право працювати з особовим складом.

З особистої практики Олександр розповідає, що особливо важко було працювати з бійцями, які знаходилися в районі Савур-Могили та пережили втрати своїх товаришів.

– Кожного разу ми виїжджаємо групами в зону АТО до базових таборів або безпосередньо на передову. Якщо на передовій – надаємо психологічну допомогу в інтенсивних умовах, під час обстрілів. Якщо це базовий табір, то проводимо ряд практичних заходів з тими, хто зазнав психологічних навантажень. Після виведення військ також продовжуємо роботу з особовим складом.

Партнерство між різними підрозділами, що спеціалізуються у наданні психологічної допомоги, виступає запорукою ефективності роботи психологів загалом. Олександр зазначає, що досить плідною є співпраця з волонтерами громадського об'єднання "Українська асоціація фахівців з подолання наслідків психотравмуючих подій".



Представники організації часто приїздять до мобілізованих бійців у місця їхньої дислокації. Дане об'єднання почало своє існування з психологічної служби Майдану та налічує близько 500 психологів зі всієї України, які працюють у різних напрямах на фронті і в тилу.

– Чим більше буде спільної роботи, тим менше проявлятимуться посттравматичні стресові розлади в подальшому. Робота з сім'ями бійців – це окремий напрямок, в якому працюють саме волонтери-психологи. Але вони не можуть охопити увагою всі сім'ї. Тому дуже часто буває, що дружини бійців перестають розуміти чоловіка після повернення з війни. Адже вони повертаються зовсім іншими людьми і замість підтримки отримують геть іншу реакцію, яка ще більше ускладнює їхній стан. Без втручання психологів у нас швидко виникне синдром війни у всеукраїнському масштабі.

Під час проведення АТО, а особливо після її закінчення, ми не можемо недооцінювати роль військових психологів у реабілітації наших бійців, оскільки в основному реабілітацією займаються психологи, які не мають досвіду участі в АТО. Головне в цій ситуації – уміння швидко надати допомогу або просто вислухати співрозмовника.

– В практиці використовуємо як військові газети та журнали, так і цивільні, що передають волонтери. Дуже часто бійці звертаються з сімейними проблемами, інколи – коли вже йдуть розлади психічного стану. Трапляються ситуації, коли людина взагалі відмовляється розмовляти з нами. Проте етика діяльності психолога забороняє насильно надавати допомогу. В такому випадку правдами-неправдами намагаємося допомогти. Ми ж не психіатри, які насильно лікують, ми психологи.

Офіцер вважає, що основною запорукою подолання психічного навантаження є застосування фізичних вправ, оскільки під час діяльності людини фізична енергія переходить у психічну, а психічна – у фізичну. Чим більше приділяється уваги фізичним навантаженням, тим меншим буде психічне. На основі цього базуються всі тренінги та вправи, які пов'язані зі зняттям психічного напруження.

– Спортивно-масову роботу нам потрібно застосовувати за зразком армій західних країн, зокрема США. В них фізична підготовка організована на високому рівні. В нас же спостерігаємо її занепад. А це вже проблема командирів.

Оскільки постійно перебуваєш під обстрілами, то психологу необхідно показати, що він не тільки прибув як сторонній спостерігач, а як людина, яка в разі чого зможе підставити своє плече і прикрити чиюсь спину.

– Та й у самого бували моменти, коли готовий був розпрощатися з життям. Розвідка доповіла, що на нас іде велика кількість особового складу і техніки противника. В останній момент допомогла наша артилерія, яка накрила колону. Врешті-решт залишилися всі живі й здорові. На той момент самому довелося пережити серйозний стрес. На війні відчуваєш, що ти потрібен комусь. Ті проблеми, які існують в мирному житті, навіть не варті того, щоб на них звертати увагу.

Ярослава Марченко.
"Крила України".

Поради бійцю АТО:

Ні в якому разі не поєднувати військову службу з алкоголем. Через алкоголь втрачається і пильність, і увага. На фоні цього можуть розвиватися і певні психічні відхилення.

Якщо людина боїться воювати, то краще їй туди не їхати взагалі. Кожен має свої страхи, але не кожен може їх подолати.

Наш протиепідемічний щит

17 квітня свій ювілейний, 25-й День частини відзначив військовий колектив 740-го регіонального санітарно-епідеміологічного управління, що дислокується у Вінниці. За чверть століття фахівцями з епідеміології, бактеріології та санітарної гігієни пройдено чималий шлях. Із загону, що підпорядковувався вже неіснуючій нині 43-й Ракетній армії, він перетворися на регіональний загін, у зоні відповідальності якого – чотири області Центральної України. Сьогодні фахівці цієї дещо не звичайної військової частини, як і представники інших військових спеціальностей, виконують свою роботу не лише в пунктах постійної дислокації підрозділів управління, а й у зоні проведення антитерористичної операції на сході України.





Сьогодні це – санітарно-епідеміологічне управління, але ще зовсім недавно ця частина носила назву санітарно-епідеміологічного загону. Цей загін було створено 25 років тому, через чотири роки після Чорнобильської катастрофи, коли стала явною необхідність в існуванні спеціалізованої установи, що візьме на себе піклування про епідемічну та санітарно-гігієнічну обстановку у військах. 17 квітня 1990 року санітарно-епідеміологічний загін було сформовано, і організаційно він увійшов до складу 43-ї Ракетної армії Ракетних військ стратегічного призначення з дислокацією у місті Вінниця, на території штабу армії.

Формуванням загону займався його перший командир, на той час – підполковник медичної служби Віктор Даниленко. За короткий час було організовано оснащення сучасною апаратурою, приладами та майном бактеріологічної, радіаційно-токсикологічної та санітарно-гігієнічної лабораторій, що дало змогу в повному обсязі проводити необхідні дослідження та санітарно-гігієнічні й протиепідемічні заходи.

У 1995 році полковник медичної служби Віктор Даниленко передав командування частиною полковнику медичної служби Сергію Лушнікову, оскільки був призначений на вищу посаду – він став Головним санітарним лікарем Військово-Повітряних Сил України.



Особливістю нагляду за об'єктами ракетних військ був контроль заходів забезпечення їх життєдіяльності, який потребував вивчення комплексу фізичних, хімічних, біологічних, інформаційних, соціально-психічних та естетичних факторів, які впливали на військових фахівців при несенні ними бойового чергування в спеціальних фортифікаційних спорудах. Практичні рекомендації, спрямовані на оптимізацію їх діяльності, враховували типи спеціальних об'єктів ракетних військ, медико-технічні вимоги до їх життєдіяльності, режими праці і відпочинку чергових змін.

У різні періоди санітарно-епідеміологічного забезпечення ракетної армії кількість об'єктів нагляду досягала 1100 – 1250, з яких до 30% були об'єктами спеціального призначення.

Спеціалістами радіаційно-токсикологічного відділення здійснювався медичний нагляд за станом та умовами праці особового складу, працюючого з професійно-шкідливими речовинами, та військовослужбовців, які несуть службу у спецспорудах.

Велика увага була приділена ліквідації ракетно-ядерної зброї в Україні. В період ліквідації злито з ракет та відправлено на склади тривалого зберігання 14 тисяч тонн високотоксичних компонентів ракетного палива, що належать до 1-3 класів токсичності, демонтовано та обслужено 1272 ядерні боєзаряди. І всі ці нелегкі й небезпечні роботи виконувалися за безпосередньої участі фахівців загону, які забезпечували протиепідемічний та санітарно-гігієнічний контроль. Тривалість робочого часу при виконанні робіт досягала 10-12 годин на добу, а обсяг професійного навантаження перевищував нормативний на 30-50%. Концентрація парів КРП у повітрі робочої зони перевищувала гранично допустимі, а демонтаж та обслуговування ядерних боєприпасів проводилися при рівнях зовнішнього гамма-випромінювання 120-650 мкР/год.



В зв'язку з негативним впливом таких екстремальних умов праці було проведено обстеження на аналіз захворюваності ліквідаторів. Так, рівень захворюваності зріс майже у 5 разів, інфекційні хвороби збільшились у 4, хвороби системи кровообігу та органів травлення – у 3, органів дихання – у 2 рази. У 42% ліквідаторів виявлені відхилення імунологічних параметрів, значно зросла кількість злоякісних новоутворень.

Медичний контроль за режимом праці і відпочинку особового складу чергових змін і осіб, працюючих з професійними шкідливостями, медичний контроль за станом здоров'я особового складу, який проживає на території, забрудненій радіонуклідами внаслідок аварії на ЧАЕС, а також розробка пропозицій, спрямованих на покращення умов праці на спецоб'єктах та об'єктах військової техніки, – ось основні завдання, що були покладені на загін. Напрацьований тоді досвід застосовується фахівцями санітарно-епідеміологічного управління у теперішній роботі з контролю за об'єктами військ території відповідальності.

До зони відповідальності санітарно-епідеміологічного управління, яким з 2007 року командує полковник медичної служби Петро Дичук, входить 4 області центральної частини України – Вінницька, Житомирська, Хмельницька та Черкаська. Фахівці частини стежать за епідемічною та санітарно-гігієнічною обстановкою у військових частинах, дислокованих у цьому регіоні, оперативно реагують на будь-які її зміни, допомагають цим військовим частинам та установам у профілактичній та діагностичній роботі. Щороку особовий склад управління залучається до масштабних військово-медичних навчань із використанням різних типів наземної та авіаційної техніки відповідно до різних ситуацій. І щоразу частина прибуває на своїй штатній спеціальній автомобільній техніці, вправно і вміло розгортається та якісно виконує усі поставлені завдання навчань. Неодноразово управління відзначалося вищим командуванням як одне з найбільш боєздатних серед санітарно-епідеміологічних частин у Збройних Силах України. І це не дивно: у складі управління – справжні професіонали, офіцери-медики з академічною освітою й багатим досвідом та цивільні фахівці, які працюють на ниві охорони здоров'я багато років. До речі, серед військовослужбовців частини – учасники бойових дій в Афганістан та Лівані, тобто люди, які не просто мають багатий професійний досвід, а й випробували його у реальних бойових умовах.

Звичайно, не оминула санітарно-епідеміологічне управління й війна на сході України. Із початком проведення антитерористичної операції на Донбасі вирушили на схід і фахівці управління. Серед перших у зоні АТО побував командир частини полковник медичної служби Петро Дичук, свої обов'язки у зоні АТО в складі пересувних санітарно-епідеміологічних груп виконували начальник лабораторного відділу полковник медичної служби Василь Патик, заступник начальника відділу санітарно-епідеміологічного нагляду майор медичної служби Ігор Кудельський, начальник санітарно-гігієнічної лабораторії майор медичної служби Дмитро Коропець, санітарний інструктор-дезінфектор старшина Роман Дибський, водії-електрики солдати Олег Пшенишний та Сергій Солоненко. Сьогодні у зоні проведення АТО перебуває водій санітарно-епідеміологічної лабораторії старший солдат Руслан Ткачук. Пройшли через АТО й офіцери-житомиряни – фахівці відділу, який структурно входить до складу управління, а дислокується у Житомирі. Це – начальник санітарно-епідеміологічного відділу – заступник начальника управління підполковник медичної служби Юрій Маляр, заступник начальника санітарно-епідеміологічного відділу майор медичної служби Роман Ващук та начальник відділення мікробіологічних та санітарно-епідеміологічних досліджень капітан медичної служби Володимир Бригинда. У зоні проведення антитерористичної операції, як розповів тимчасово виконуючий обов'язки командира частини майор медичної служби Ігор Кудельський, фахівці санітарно-епідеміологічного управління займаються профілактикою інфекційних захворювань, виконують локалізацію та ліквідацію осередків інфекційних захворювань, контролюють організацію харчування й водопостачання військових частин та підрозділів, розміщення й організацію лазнево-прального забезпечення тощо. До речі, щодо лазень. Нехай це й не їхня робота, а більше – завдання речової служби, але на практиці саме військовослужбовцям санітарно-епідеміологічного управління доводилося займатися будівництвом і обладнанням лазень у зоні проведення АТО на Луганщині й Донеччині. Вони виконували й продовжують виконувати не лише свою роботу, не цураючись й іншої, тієї, що не входить до переліку їхніх функціональних обов'язків. А на війні інакше й бути не може: кожен допомагає кожному!

Звичайно, у такий час, в особливий період, навіть ювілейна дата цієї військової частини й не святкувалася – не до цього. Нагороди, премії, подарунки – все це у минулому, та, сподіваються офіцери й контрактники, у майбутньому. Поки що головне – робити все задля перемоги над ворогом, заради миру на багатостраждальній українській землі. А вже потім, після Перемоги, можна буде й гідно відзначити усі свята!

Олексій Тригуб.
"Крила України".

Чергова річниця – нові обрії



27 квітня виповнюється 104 роки Одеському авіаційному заводу – піонеру вітчизняного літакобудування й одному з флагманів української авіаційно-ремонтної галузі. Напередодні Дня заводу, а ще не так давно його колектив був військовим, і це свято називалося Днем частини, ми звернулися до директора підприємства Віталія Юхачова з питаннями про здобутки й перспективи заводу.

– Шановний Віталію Володимировичу, до 100-річчя підприємства завод повернув собі функцію літакобудування. Як просуваються справи із створенням чи складанням літальних апаратів на підприємстві сьогодні?

– На нашому підприємстві створено легкий багатоцільовий літак типу "Дельфін". На сьогодні на першій машині внесені другорядні зміни до типової конструкції. Зокрема, встановлено сучасне радіонавігаційне обладнання й цифровий багатофункціональний індикатор та інше обладнання.

До кінця квітня 2015 року будуть проведені випробування внесених змін. По циклу виготовлення на різних етапах складання знаходяться ще 5 літаків, які потім будуть передані до складу авіакомпанії, створеної на підприємстві. Після дослідної експлуатації цих літаків та вивчення ринку планується виробництво таких його модифікацій, як літак-таксі, літак для аерофотозйомок, літак патрульний та гідролітак. Попит на них покаже, який обсяг виробництва планувати на 2016-20 роки.

– Наскільки серйозно позначилися на життєдіяльності підприємства події в Криму та на сході України? Чи підтримуються сьогодні якісь партнерські зв'язки з Росією, а якщо вони були розірвані, що втратив при цьому завод?

– Дійсно, події в Криму та на сході України позначилися і на нашому підприємстві. Однак сьогодні ми вирішуємо програму імпортозаміщення з іншими підприємствами України по кооперації – як налагоджуванням виробництва українських агрегатів (виробів), так і закупівлею замість агрегатів виробництва Російської Федерації агрегатів з інших країн. Думаю, що залежність закінчиться до кінця 2015 року.

– Значна кількість працівників підприємства – досвідчені представники старшого покоління. Втім, є і робітнича молодь, і офіцери запасу. Чи торкнулася мобілізація працівників підприємства? Якщо – так, то – кому і де довелося служити (воювати)?

– Так, мобілізація торкнулася працівників нашого підприємства, починаючи вже з першої її хвилі. Були мобілізовані працівники у званні від солдата до підполковника. Основна частина мобілізованих проходила службу у прикордонних загонах, а декому довелося і воювати. Є серед наших працівників і добровольці. Але найголовніше – жодної людської втрати серед наших мобілізованих на сьогодні немає.

– Чи вплинули бойові дії у зоні АТО та економічна криза в Україні на контракти з іноземними замовниками? Які на сьогодні заводом виконуються замовлення – які літаки й для яких країн?

– Складна ситуація, що сьогодні є в Україні, деяких іноземних замовників збентежила, і в 2014-15 роках ми не одержали у капітальний ремонт багато авіатехніки з країн Азії та Африки. Але вже зараз іноземні замовники повертаються до нас. Зараз ми завершуємо роботи за контрактом із Хорватією, виконуємо роботи для країн Прибалтики, Польщі та інших країн.

– Чи завантажене на сьогодні підприємство замовленнями від Міністерства оборони України?

– На даний час ми здаємо Міністерству оборони України перший серійний модернізований літак Л-39М, який виконує завдання бортового тренувального комплексу. Чергова модернізація буде виконана ще на двох Л-39М1, на яких встановлюються модернізовані авіаційні двигуни АИ-25ТЛШ. Окрім цього, враховуючи складний економічний стан в Україні, підприємство за власний кошт розпочало модернізацію ще одного літака Л-39 у профіль Л-39М. Відремонтовано 8 авіаційних двигунів Р-95Ш для літаків типу Су-25. У незавершеному виробництві знаходиться декілька КСА-3, ГТДЕ-117. Маємо можливість виконати роботи у 2-3 рази більше, ніж нам сплановано. Якщо немає замовника на авіаційну техніку, готові долучитися до капітального ремонту БТРів та інших типів наземної військової техніки.

– Колись саме на Вашому підприємстві було переобладнано військово-транспортний літак Ан-26 у профіль літака аеромедичної евакуації Ан-26 "Віта". Досвід бойових дій у зоні АТО засвідчив, що однієї такої машини вітчизняним Збройним Силам недостатньо. Чи не було попередніх домовленостей із Міністерством оборони України, іншими силовими відомствами чи волонтерами на предмет виробництва чи переобладнання інших літальних апаратів у літаки санітарної авіації чи аеромедичної евакуації?

– Так, саме на нашому підприємстві зроблено таке переобладнання літака. Але, за інформацією від МНС, такого літального апарата достатньо і додатково на сьогодні не потрібно.

– Які плани керівництва підприємства і найближчі перспективи?

– На даний час ми бажаємо розширити номенклатуру авіаційної техніки, яку ми виготовляємо та ремонтуємо. На підприємстві створено центр гумово-технічних виробів, який здатний виконати виготовлення м'яких паливних баків для будь-яких типів авіаційної техніки. Ми домовилися з ПАО "Мотор Січ" і провели випробування м'яких паливних баків на їх вертольотах Мі-8. На базі підприємства спільно з інститутом Патона створюється Південний центр зварювальних технологій. Підприємство готове виконати завдання з модернізації авіадвигунів з заміною реактивного сопла на реактивне сопло з меншим тепловипромінюванням, опанувати виготовлення гальм для бойових літаків та лопатей для вертольотів. Хай тільки Міністерство оборони України зробить на це замовлення. Сьогодні завод упевнено рухається шляхом прогресу, долаючи труднощі, до нових перспектив.

Спілкувався Олексій Тригуб. "Крила України".

Допомогти ветеранам і словом, і ділом



Напередодні та під час Великодня група офіцерів підрозділу цивільно-військового співробітництва у секторі "Б" навідалась із адресною допомогою до ветеранів Великої Вітчизняної війни, що проживають у місті Авдіївка та поблизу цього населеного пункту.

Завдання офіцерів – за можливість відвідати усіх ветеранів та вручити їм продуктові набори. У цьому регіоні вони не будуть зайвими не тільки для ветеранів, а й для всіх мешканців. Адже сьогодні Авдіївка переживає нелегкі часи. Поряд із подорожчанням продуктів харчування та послуг, тут наближається гуманітарна катастрофа, бо є очевидні проблеми з комунальним господарством. Для такої чутливої соціальної категорії населення, як ветерани війни, ці проблеми дуже болісні. Їх просто необхідно підтримати як словом, так і ділом.

Один із ветеранів, до якого навідалися українські військовослужбовці, – Олександр Федорович Толбатов. Йому далеко за 90, з початку війни вів активну боротьбу з окупантами у підпіллі, не раз ходив у розвідку за лінію фронту, а вже у 44-му записався до лав регулярної армії на Білоруському фронті. З болем у серці згадує він кровопролиття Другої світової, коли фашистський агресор приніс стільки горя його Батьківщині. Не менше болить серце ветерана і за нинішні події. В голові не вкладається, як могло таке статися.

Нині Олександр Федорович небагатослівний, як і більшість його одноліток. Зрозуміло, що переважну частину свого життя ці люди прожили в СРСР, у них – свої цінності, свої погляди та переконання. Тому із ними треба говорити, їм треба допомагати і особистим прикладом демонструвати свою шляхетність і благородні наміри, чим, зрештою, і займаються сьогодні офіцери групи цивільно-військового співробітництва.

Юрій Ігнат. Із зони АТО.

Заради життя

У місті Красний Лиман на Донеччині відкрито Науково-дослідний інститут травматології та ортопедії Донецького національного медичного університету. Це значуща подія і для області, і для військових, які в даний момент знаходяться в регіоні. Групою цивільно-військового співробітництва у Красний Лиман було доставлено військових медиків, яких було запрошено Департаментом охорони здоров'я облдержадміністрації для налагодження тісних контактів та взаємодії з цивільними медичними фахівцями.



– Значущість цього закладу для військових полягає в тому, що суттєво скорочується відстань доставки поранених до кваліфікованого медичного закладу, – говорить начальник групи координації цивільно-військового співробітництва штабу АТО полковник Володимир Лямзін. – Тобто, якщо, не дай Бог, щось трапиться, і наші хлопці будуть важко поранені й потребуватимуть негайної клінічної допомоги, то їх не треба буде транспортувати у Харків, Київ чи Дніпропетровськ. Буде виграно час, а це, безумовно, багато врятованих життів.

Сьогодні ці медичні професії особливо затребувані, бо на нашій території йдуть бойові дії. Про це, під час невеликого брифінгу, повідомив губернатор Донецької області Олександр Кіхтенко.

– Сьогодні, завдяки роботі, активній позиції директора науково-дослідногоінституту доктора медичних наук, професора Володимира Климовицького, ректора Донецького медичного університету, органів місцевої влади ми бачимо як багато зроблено за останні п'ять місяців: відремонтовано палати, завезено сучасне обладнання. Звичайно, без гуманітарної допомоги тут не обійшлося, але результат очевидний. Підкреслю, завдяки активній позиції директора, тут є і допомога, і самовіддача колективу, який за ним потягнувся.

Безумовно, такі здобутки допоможуть вийти на якісно новий рівень надання кваліфікованої медичної допомоги як мирним жителям, так і учасникам АТО. У цьому переконаний полковник медичної служби Сергій Латишенко.

– Ми провели бесіди з головним лікарем хірургічного центру, медичним персоналом закладу. При необхідності, наших військовослужбовців тут будуть невідкладно приймати та надавати кваліфіковану допомогу. У цій лікарні відремонтовані палати, чудові умови для роботи, прекрасна реанімація та сучасне медичне обладнання. Крім того, тут цілодобово працює травмпункт, куди можна буде звертатися за потреби, – зазначив він.

Юрій Ігнат. Із зони АТО. Фото Данила Оніпка.

ВОГНЕВИЙ ПОТЕНЦІАЛ

Німеччина пропонує Литві PzH 2000

Німеччина готова передати Литві 12 самохідних артилерійських установок PzH 2000. Як повідомляє німецький портал The Local, про це заявила міністр оборони Німеччини Урсула фон дер Лайен під час офіційного візиту до цієї країни. Поки що немає конкретних домовленостей стосовно ціни потенційної угоди, однак, цілком очевидно, що вартість установок, зважаючи на ряд обставин, буде цілком прийнятною.

САУ PzH 2000 вже не нові. Вони використовувалися Німеччиною в Афганістані і оцінюються за залишковою вартістю у приблизно 15 мільйонів євро. При цьому ціна такої установки, яка щойно покинула бокси заводу-виробника, перевищує 4 мільйони євро.

Сам контракт на поставку САУ може бути підписаний вже наступного місяця, а власне, саме постачання техніки може бути здійснене вже наступного року. Очевидно, що в умовах загострення політичної обстановки у Східній Європі сторони обопільно зацікавлені у якнайшвидшій реалізації контракту. Наразат тридцять одна така установка знаходиться на зберіганні, і саме з цього числа обиратимуться машини до передачі.



Така угода може суттєво посилити вогневий потенціал артилерії литовської армії, адже зараз Литва із важкої артилерії має на озброєнні лише 120-міліметрові міномети та 105-міліметрові гармати M101 американського виробництва, передані Данією тринадцять років тому. Щодо PzH 2000, то вона по праву вважається однією із найкращих у світі за своїми бойовими й експлуатаційними характеристиками, включаючи швидкість та дальність стрільби. Втім, її найголовнішою перевагою у порівнянні з іншими САУ є високий ступінь автоматизації управління вогнем, що дозволяє не лише швидко вражати ціль, а здійснювати ефективний маневр вогнем. 155-міліметрові самохідні гаубиці PzH 2000 також перебувають на озброєнні Греції, Італії та Нідерландів. Також прагнуть її придбати Катар і Хорватія.

БОЙОВІ МОЖЛИВОСТІ



Туреччина завершила модернізацію F-16

Нещодавно у Туреччині відбулася церемонія передачі Військово-повітряним силам країни останнього модернізованого винищувача Lockheed Martin F-16 Fighting Falcon. Загалом, в рамках програми глибокої модернізації Peace Onyx III (PO-III), вартість якої склала близько 1,1 млрд доларів, були покращені 163 винищувачі F-16 Block 40/50 турецьких ВПС.

Відтепер на літаку встановлено нову РЛС виробництва Northrop Grumman, йому значно розширили номенклатуру озброєння та удосконалили систему обміну інформацією, повністю замінили індикатори кабіни та бортові реєстратори параметрів польоту. Крім того, на літаку замінили систему розпізнавання, бортову обчислювальну та навігаційну системи, реалізовано систему нашоломної цілевказівки. Сам шолом пілота обладнали окулярами нічного бачення.

СКЛАДОВІ БЕЗПЕКИ

Грузія цікавиться системами ППО

Грузія висловила зацікавленість у закупівлі французької системи ППО середньої дальності SAMP/T. Про це повідомляє видання Defence24 із посиланням на міністра оборони Грузії Міндію Джанелідзе, який підтвердив факт проведення консультацій із французькою стороною стосовно системи ППО. Втім, очільник грузинського оборонного відомства також повідомив, що переговори щодо систем ППО також відбуваються й з іншими компаніями-розробниками.

Варто зазначити, що протиповітряна оборона завжди була однією із найслабкіших складових грузинської армії, тому ще минулого року у Міноборони країни всерйоз зайнялися цим питанням. Таким чином, придбання комплексів ППО стало для Грузії пріоритетом №1.

ЗРК SAMP/T – зенітна ракетна система середньої дальності наземного базування, призначена для забезпечення об'єктової протиповітряної оборони та самооборони. Може діяти як самостійно з цілевказівок від РЛС дальнього виявлення, так і в складі інтегрованої системи ППО. Система забезпечує круговий обстріл повітряних цілей і має мінімальний час реакції і високий темп стрільби, одночасно супроводжує до 10 цілей, має інтегровану систему самоперевірки та екіпаж всього дві особи. На переконання розробників, SAMP/T здатна ефективно протидіяти високоманевровим малопомітним цілям.



НА ОЗБРОЄННЯ

До травня Білорусія отримає чотири Як-130

До кінця квітня Білорусія отримає чотири літаки Як-130, відповідно до підписаної угоди в грудні 2012 року.

Варто зазначити, що контрактом також передбачено опціон на закупівлю ще чотирьох літаків цього типу, від чого у Білорусії поки не відмовлялися.

Новими НТЛ у ВПС Білорусії поступово замінюватимуть L-39 Albatros чеського виробництва. Протягом декількох місяців 4 білоруських льотчики і 18 техніків проходять перенавчання у підмосковному Жуковському. Поки що закуплені літаки Як-130 базуватимуться на військовому аеродромі в Ліді. Туди ж минулого тижня був доставлений перший білоруський НТЛ Як-130, де триває його складання фахівцями заводу-виробника.

ОСТАННІЙ ТЕСТ

Перша дозаправка в повітрі

Минулого тижня безпілотний апарат X-47B "Salty Dog 501", один із двох демонстраторів безпілотного літального апарата, призначеного для виконання завдань з авіаносців, виконав автономну випробувальну дозаправку в повітрі, під'єднавшись до штанги дозаправки літака-заправника. Цей етап випробувань став останнім для демонстраторів стелс-БЛА X-47B.

Подальша доля літаків поки не відома. Принаймні про серійну версію X-47B і тим більше прийняття його на озброєння взагалі не йдеться. Звичайно, наробітки й технології, застосовані під час створення демонстратора стелс X-47B, обов'язково будуть використані в рамках реалізації програми створення ударного БЛА морського базування. Однак ззовні та зсередини це вже буде абсолютно інша машина. Існуючі літаки-демонстратори будуть списані і, ймовірно, передані до музею чи на зберігання в авіабазі Девіс-Монтан у штаті Арізона.



ПЕРСПЕКТИВИ

Чеська армія потребує додаткових літаків

Міністерство оборони Чехії вивчає можливість закупівлі тактичних транспортних літаків Airbus C295M на додаток до чотирьох транспортників цього типу, що вже перебувають на озброєнні чеської армії з 2010 року. Про це повідомляє інтернет-видання janes.com.

Новими літаками чехи планують замінити вже давно виведені зі складу ВПС літаки ще радянського виробництва. Загалом у Міноборони країни планують до придбання два літаки C-295 загальною вартістю близько 62 млн дол. Іншим кандидатом на закупівлю розглядається середній військово-транспортний літак виробництва Lockheed Martin C-130 Hercules. Щоправда, коштів вистачить лише на один літак цього типу. Також серед претендентів – бразильський Embraer KC-390. Але закупівля KC-390 є малоймовірною через проблеми із фінансуванням програми доведення літака, що виникли внаслідок дефіциту державного бюджету Бразилії.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

НАУКОВИЙ ПІДХІД

Відбулося засідання Колегії та Президії науково-технічної ради

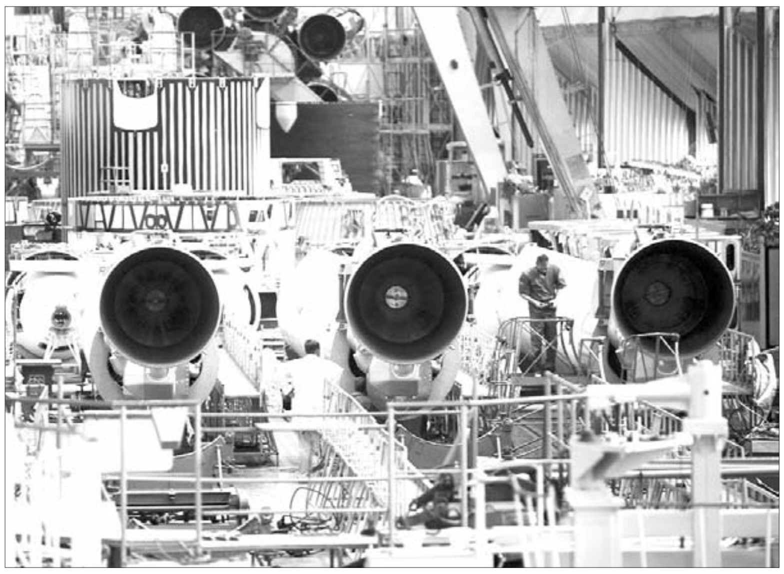
16 квітня 2015 року під головуванням Голови ДКА України, Голови Колегії та НТР ДКА України Олега Уруського відбулося спільне засідання Колегії та Президії НТР ДКА України.

У ході засідання розглянуто питання щодо стану виконання ескізного проекту безплатформенної інерціальної навігаційної системи БІНС-ПТТХ. Метою проекту є створення приладу з покращеними тактико-технічними характеристиками для систем управління ракет-носіїв космічного призначення.

Члени Колегії та Президії НТР ДКА України заслухали доповіді заступника начальника НТК-1 – головного конструктора напрямку КП СПБ “Арсенал” О.Вахлакова та директора з комплексного проектування та бортового програмування НВП “Хартрон-Аркос” В.Ворончeнка щодо стану виконання ескізного проекту БІНС-ПТТХ загалом та в частині комплексу командних приладів та спецобчислювача.

Голова ДКА України відзначив, що системи управління на базі БІНС є унікальними і Україна – одна з чотирьох країн, яка во лодіє технологією виробництва лазерних гіроскопів. “Важливо зберегти і надалі розвивати цей напрямок”, – наголосив Олег Уруський.

За результатами засідання прийнято рішення визнати проект перспективним та продовжити роботи з його реалізації.



ЧЕРГОВА НЕВДАЧА

На Байконурі знов не злетіла російська ракета-носій “Протон-М”

Несправність ракети стала причиною перенесення планового запуску російського супутника з космодрому “Байконур” на 5 місяців.

Спочатку запуск повинен був відбутися 6 квітня, потім – у другій половині травня. Це – не перша невдача центру ім.Хрунічева останнім часом. Раніше в трубопроводах багатоцільового лабораторного модуля, створеного для російської частини МКС, виявили пробки. Модуль також повернули на завод, запуск перенесли.

Ракета-носій “Протон-М” повернута виробнику – космічному центру ім.Хрунічева (м.Москва).

“Складено новий графік підготовки до старту “Протона-М” з супутником “Експрес-АМ8” з урахуванням повернення носія з Байконура на завод-виробник для усунення виявлених проблем. Тепер старт намічається здійснити в третій декаді серпня”, – повідомляє видання.

Причиною перенесення старту став металевий пил, виявлений в трубопроводах двох ступенів. На думку фахівців, це могло викликати перебої в роботі двигунів і навіть призвести до аварії. Експерти кілька днів намагалися усунути несправність на космодромі, але визнали, що зробити це в польових умовах неможливо.

КОСМІЧНИЙ ФУТУРИЗМ

Глава НАСА пообіцяв заселити Марс до 2030 року

Перші колонізатори прибудуть на Марс до 2030 року, пообіцяв глава НАСА Чарльз Болден. Амбітні плани були озвучені екс-астронавтом на прес-конференції.



За словами Болдена, тренувальним майданчиком для марсіанських місій стане фрагмент астероїда, який агентство планує закріпити на орбіті Місяця орієнтовно в 2026 році. Величезний валун стане платформою для тестування технологій, які згодом будуть служити першим марсіанським поселенцям.

Поведінка і термін служби техніки в космосі може відрізнятися від наземних. Для польоту на Марс необхідний великий космічний корабель, який зможе подолати відстань 225 300 000 км і вмістити величезні запаси води, кисню, продуктів, палива і устаткування. Також при плануванні місії необхідно врахувати людський фактор – нудьгу, тугу за домом і зміна психологічних реакцій.

НАСА планує відправляти “марсіанських” колоністів в подорож в один кінець. Після прибуття на Марс люди зможуть самі виробляти воду, кисень, готувати їжу за допомогою всієї необхідної апаратури і невеликого ядерного реактора. Кожні 2 роки до Червоної планети будуть стартувати космічні апарати з “поповненням”.

У фіналі своїй промові Болден зазначив, що не вважає приватний проект Mars One і компанію SpaceX конкурентами в боротьбі за звання підкорювачів Червоної планети. На думку глави НАСА, колонізація Марса неможлива без дозволу та участі агентства.

ВІДТЕРМІНУВАННЯ

Політ зі Східного перенесено на два роки

Перший пілотований пуск з космодрому Східний відбудеться не в 2018-му, а після 2020 року і буде здійснений за допомогою ракети-носія “Ангара-А5В”. З такою пропозицією до глави держави звернулися віце-прем’єр Дмитро Рогозін і керівник Федерального космічного агентства (Роскосмос) Ігор Комаров. Вони порахували, що немає сенсу створювати на новому космодромі інфраструктуру для застарілих засобів виведення і кораблів “Союз”, місія яких, таким чином, повинна закінчитися через дев’ять років разом з МКС.

Варіант перенесення пілотованого пуску зі Східного на період після 2020 року разом з одночасною адаптацією під це завдання “Ангари-А5В” обговорювалося на зустрічі віце-прем’єра і глави Роскосмосу з президентом Росії.

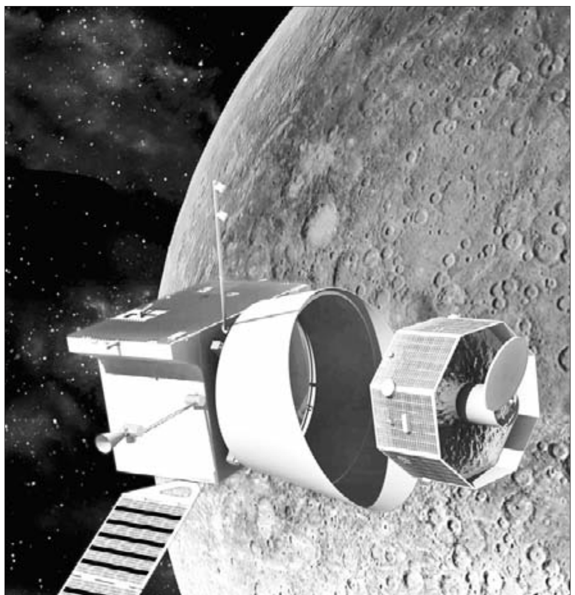
Тоді ж Комаров повідомив представникам ЗМІ, що перший пуск “Ангари-А5В” запланований на 2021, а вже в 2024-му в Роскосмосі розраховують здійснити стиковку перспективного космічного корабля розробки РКК “Енергія” з орбітальною станцією.

За словами джерела в Роскосмосі, причиною для такого рішення стало небажання створювати на новому космодромі інфраструктуру під старі кораблі.

“Союзи” з 1960-х років експлуатуються на Байконурі, а з урахуванням того, що Росія продовжить свою участь в програмі МКС до 2024 року, необхідності створювати під них дублюючі майданчики на Східному немає. Це безглузда витрата грошей, бо потім все одно довелося б розбудовувати інфраструктуру під нові кораблі і завдання”, – підкреслив співрозмовник.

Офіційний представник космічного агентства Ігор Буренков також підтвердив зміну дати першого пілотованого запуску з космодрому.

“Щодо дати пілотованого запуску зі Східного дійсно відбулися зміни. Таке рішення прийнято з урахуванням необхідного часу для будівництва стартового столу для перспективної ракети-носія, на ньому і буде реалізовуватися пілотована програма”, – уточнив Буренков.



МІСІЮ ЗАВЕРШЕНО

Messenger розіб’ється об поверхню Меркурія

NASA завершує місію Messenger (MErcury Surface, Space ENvironment, GEochemistry, and Ranging), присвячену дослідженню планети Меркурій з орбіти її супутника.

Головною причиною ухвалення рішення про закінчення місії є вичерпання палива бортової рухової установки для корекцій орбіти. Очікується, що до кінця квітня Messenger зіткнеться з поверхнею Меркурія на швидкості близько 3,9 км/с. NASA планує провести пряму трансляцію цього заходу.

ПЕРСПЕКТИВИ

Японія планує політ на Місяць

Японія запланувала в квітні 2018 р. відправити на Місяць свій космічний апарат. Якщо це відбудеться, вона стане четвертою країною, яка здійснила місячну місію, після Росії, США і Китаю. Про це повідомляє Agence France-Presse.

Зонд SLIM (Smart Lander for Investigating Moon), як очікується, буде запущений за допомогою твердопаливної ракети Epsilon. Вартість програми оцінюється в 126 мільйонів доларів. Японське агентство аерокосмічних досліджень направить в уряд країни запит для отримання необхідного фінансування.

Після відправки апарата до супутника Землі відомство має намір сконцентруватися на дослідженні Марса.

Під час місячної місії японці збираються використовувати досвід, отриманий ними при реалізації програм Hayabusa (“Сокіл”) і Hayabusa-2 з дослідження астероїдів. Проект Hayabusa завершився в 2010 році, друга місія стартувала 3 грудня 2014 р., коли ракета-носій H-2A була запущена з космодрому Танегасіма на півдні країни. Японія також має досвід експлуатації місячного супутника Kaguya, що отримав безліч високоякісних знімків поверхні небесного тіла. Місія Kaguya завершила свою роботу 10 червня 2009 року.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

27 квітня – 3 травня

27 квітня 1911 р. *створено ДП "Одеський авіаційний завод". Генеральний директор В.В.Юхачов.*

27 квітня 1949 р. *гвинтокрил І.І.Сікорського S-52 встановив світовий рекорд швидкості польоту – 208,5 км/год.*

27 квітня 1952 р. *перший політ здійснив дальній реактивний бомбардувальник Ту-16.*

28 квітня 1956 р. *почалися льотні випробування першого радянського надзвукового розвідника Як-27Р.*

28 квітня 1958 р. *відбувся перший політ винищувача–перехоплювача И-75Ф конструкції А.І.Мікояна.*



28 квітня 1961 р. *Г.К.Мосолов на літаку Е-66А (МіГ-21Ф) встановив абсолютний світовий рекорд висоти (динамічна стеля) – 34714 м.*

28 квітня 2005 р. *здійснив перший політ літак Ан-74Т-200А, екіпаж О.І.Татарчука.*

28 квітня 2010 р. *відбувся перший політ близькомагістрального пасажирського літака Ан-158.*





29 квітня 1955 р. *здійснено перший перехід з вертикального польоту в горизонтальний першого американського експериментального гвинтокрила з реактивним приводом несучого гвинта XV-1.*

29 квітня 1961 р. *у повітря вперше піднявся французький дослідний екземпляр транспортного літака для службових перевезень Potez 840.*

29 квітня 1991 р. *відбувся перший політ турбовентиляторного легкого двомоторного літака ділової авіації Cessna 525 Citation (США).*





29 квітня 1981 р. *здійснено перший політ літака-носія ВМ-Т "Атлант" ОКБ ім. М.В.М'ясищева.*

30 квітня 1919 р. *перший політ здійснив британський легкий одномісний багатоцільовий літак Avro 531 Baby.*

30 квітня 1969 р. *відбувся перший політ літака Ан-14М – прототипу Ан-28.*

30 квітня 1980 р. *у повітря вперше піднявся французький реактивний літак бізнес-класу Dassault Falcon 200.*

30 квітня 1987 р. *екіпаж В.Ткаченка на Ан-74 з ТРДД Д-36 встановив світовий рекорд вантажопідйомності (15256 кг) і висоти.*



1 травня 1944 р. *засновано 540-й Львівський зенітний ракетний полк імені Івана Виговського.*

1 травня 1960 р. *засновано військову частину А3730 (м. Шепетівка).*

1 травня 1987 р. *відбувся перший політ пасажирського літака для авіаліній малої протяжності British Aerospace BAe 146-300 з подовженим фюзеляжем.*



2 травня 1923 р. *перший безпосадковий трансконтинентальний переліт здійснили американські військові льотчики О.Келлі и Дж.Макріді на літаку Fokker T2. Шлях з Нью-Йорку до Сан-Дієго довжиною 4100 кілометрів вони подолали за 26 годин 50 хвилин.*

2 травня 1965 р. *введено в експлуатацію американський комерційний супутник "Елі Берд", який першим у світі почав транслювати телепрограми.*

2 травня 1935 р. *перший політ здійснив радянський експериментальний важкий дальній бомбардувальник ДБ-А.*

3 травня 1812 р. *народився англійський винахідник В.С.Хенсон, який вперше у світі детально проробив конструкцію літака з паровим двигуном – проект "Повітряний фургон".*

3 травня 1977 р. *відбулося перше "висіння" експериментального конвертоплана Bell XV-15 (США).*



Як українці Крим воювали

Ця операція у вітчизняній історіографії відома як кримський похід Армії УНР. Наприкінці квітня 1918 року частини Запорізької дивізії Армії УНР вступили до Криму, взяли під повний контроль Чорноморський флот та встановили на півострові українську владу. Як бачимо, вже не вперше в своїй історії українці мусять відстоювати Кримський півострів. А для того, аби було зрозуміло, чи насправді "КРИМНАШ", варто згадати, що населення півострову у ті далекі роки, майже століття тому, щиро й з радістю зустрічало війська молодої української республіки. Та й це недивно, адже росіян там багато стало лише після Другої світової війни, а тоді більшість населення становили українці та кримські татари!

Весна 1918 року була для Української Народної Республіки часом наступальних операцій за підтримки німецьких військ та взяття під контроль більшої частини території України. В авангарді української армії знаходилася Запорізька дивізія полковника Петра Болбочана. Після взяття 9 квітня Харкова за наказом військового міністерства Запорізька дивізія була розгорнута у Запорізький корпус. За короткий час він став однією з найбоєздатніших українських військових частин.

На той час український уряд вже готувався до опанування Чорного моря, без чого було б неможливим і саме існування української держави. Ще 23 грудня 1917 року при Генеральному секретаріаті у Києві було створено Морський Секретаріат, згодом Морське міністерство, а законом від 13 березня 1918 року, Українська Народна Республіка перебрала собі весь військовий і торговельний флот Чорного моря. Тим часом, своє становище у Криму зміцнювали більшовики, й існувала небезпека зовсім втратити Чорноморський флот.

10 квітня 1918 року штаб запорожців одержав таємний усний наказ уряду, оголошений військовим міністром Олександром Жуковським. Окрема група, забезпечена всіма видами зброї, на правах дивізії під командуванням полковника Болбочана, випереджаючи німецькі війська на лінії Харків-Лозова-Олександрівськ-Перекоп-Севастополь, мала звільнити Кримський півострів від більшовиків та захопити Севастополь.

Напередодні форсування Сиваша Петро Болбочан зустрівся з генералом фон Кошем, командиром 15-ї ландверської дивізії, яка наступала на Тавриду слідом за групою Болбочана. Генерал повідомив полковника про намір німецького командування силами корпусу при підтримці флоту здійснити операцію та зайняти Крим. Маючи завдання уряду випередити німецький наступ і оволодіти Таврійським півостровом раніше за німців, запорожці готувалися самостійно взяти Перекоп. Петро Болбочан, як командир дивізії і офіцер нижчого рангу, змушений був визнати свою підлеглість німецькому генералу, але від запропонованої допомоги – німецьких військових частин та бронепоїздів, він відмовився.

До складу Кримської групи увійшли 2-й Запорізький полк, 1-й кінний полк імені Костя Гордієнка, інженерний курінь, кінно-гірська гарматна дивізія, три польові батареї та одна гаубична, автопанцирна дивізія і два бронепоїзди.

18 квітня передові частини Кримської групи почали бій за Мелітополь, який більшовики завзято обороняли. Запорозька піхота, під прикриттям бронепоїздів і артилерії, приступом здобула ворожі позиції та змусила більшовиків відступати на Сиваш. У Мелітополі до рук українського війська потрапили великі комори продовольства і зброї, самоходи, літаки та моторні катери.

Просуваючись вперед, українські частини безупинно насідали на ворога, що відступав, кіннота й піхота на автомобілях, здійснюючи постійні блискавичні наскоки, деморалізувала більшовицькі ряди. У результаті 21 квітня 1918 року частини Кримської групи зайняли Новоолексіївку та впритул наблизилися до переправ.

На Сиваші у більшовиків були вже більш потужні та організовані укріплення, ніж у навколишніх населених пунктах, але, незважаючи на це, а також на замінований міст, українські війська ефективно, за день, взяли ворожі позиції. Внаслідок блискавично проведеної операції все військове майно та зброя укріплень перейшли у розпорядження Запорізької дивізії, що ще більше зміцнило її. Маючи



Бронепоїзд "Стрілець" та його команда. До складу екіпажу входили солдати і офіцери розформованих урядом УНР Січових Стрільців.

багато технічних засобів пересування, Болбочан міг пересуватися швидше за ворога і легко маневрував кіннотою, не даючи більшовикам спочинку та відрізаючи їм шляхи відступу. Не чекаючи надходження решти сил, полковник Болбочан дав наказ переслідувати ворога на кримській території.

Увечері 22 квітня 1918 року Кримська група з боєм захопила місто Джанкой – першу вузлову станцію в Криму, що дало їй можливості для розгортання подальшого наступу. Тут зосередились усі сили похідної групи і почали трьома частинами просуватися далі: перша частина, що складалася з піхоти, автопанцирників та артилерії, просувалася по східній стороні залізниці за маршрутом Джанкой-Сімферополь, друга частина (Гордієнківський полк та кінно-гірська гарматна дивізія) рушила у напрямку Євпаторії, а третя частина – на Феодосію.

На тлі політичних помилок та військових поразок Центральної Ради, військовий рейд 1-ї Запорізької дивізії виглядав блискучою військовою кампанією, яка мала неабияке геополітичне значення і незабаром забезпечила для України здобуття Чорноморського флоту.

Під час Кримського походу Запорізька дивізія поповнилася значною кількістю добровольців з Таврії, а також татарськими добровольчими формуваннями. Полковник Петро Болбочан мав намір створити з них окрему регулярну частину, проте за існуючими домовленостями українського уряду з німецьким командуванням був змушений розпустити ці волонтерські загони.

Головні сили групи Болбочана були скеровані на Сімферополь, який був захоплений майже без опору зранку 24 квітня 1918 року. Приблизно у той самий час Гордієнківський полк захопив Бахчисарай.

Очевидець писав:

"Ніде на всій Україні не зустрічали українського війська з таким ентузіазмом, з такими оваціями і з таким захопленням, як робило це населення Сімферополя та інших зайнятих кримських місцевостей".

Але на тому свій наступ українські війська змушені були зупинити.

Як відомо, Кримський похід проводився за таємним усним наказом уряду й Міністерства військових справ УНР. Попри пропозиції німців у ході Берестейських переговорів включити Крим до сфери національних інтересів УНР, українська делегація цього не зробила, аргументуючи свою відмову правом татарського народу на самовизначення.

Петро Болбочан мусив зважати на вимоги німецького командування припинити наступ, оскільки німці погрожували застосуванням сили до Запорізької дивізії. З іншого боку, існував наказ українського уряду оволодіти Севастополем та Чорноморським флотом, до того ж, у цей час запорожці мали всі можливості для здійснення дорученого їм завдання. Значною мірою цьому сприяли сили добровольців, які постійно прибували до українських частин, та симпатії місцевого населення. Крім того, запорожці мали у своєму розпорядженні багато самоходів та гірських гармат, необхідних для бою у тій місцевості. Лише кінна група, підсилена Кримським кінним полком, нараховувала до півтори тисячі шабель.

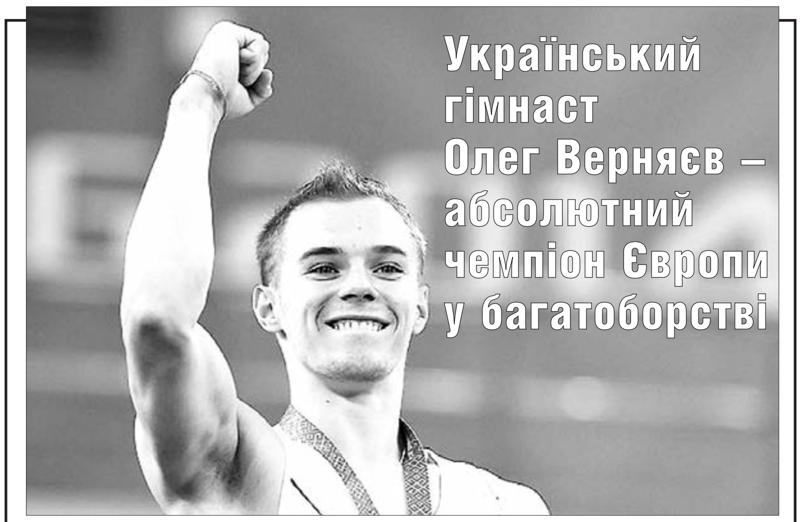
26 квітня 1918 року 15-та німецька дивізія оточила місця дислокації українських військ та головні стратегічні пункти Сімферополя. Полковнику Петрові Болбочану оголосили ультиматум негайно скласти зброю, залишити все військове майно і виїхати з міста та з території Криму під охороною німецького конвою на правах інтернованих, розпустивши при цьому добровольчі загони. Пояснюючи причину своїх вимог, генерал фон Кош заявляв, що згідно з умовами Берестейської угоди Крим не належить до території України і для перебування українського війська на цій землі немає жодних підстав.

27 квітня 1918 року міністр військових справ УНР Олександр Жуковський по телефону віддав наказ про негайний відхід Запорізької дивізії з Криму. Лише згодом полковникові Петрові Болбочану стало відомо, що ні військовий міністр, ні український уряд не вжили жодних заходів перед німецьким командуванням, щоб урятувати Кримську групу.

Незважаючи на суперечливий характер і вимушене залишення завойованих позицій, переможний Кримський похід став справжнім тріумфом українського війська, продемонстрував його здатність до реалізації складних військових операцій, виявив блискучий талант полковника Петра Болбочана як здібного воєначальника. Основне завдання військової акції було реалізоване: 29 квітня Чорноморський флот у Севастополі підняв український національний прапор. Керівництво флоту оголосило про своє підпорядкування уряду в Києві.

Сьогодні ця сторінка історії України несправедливо забута українськими істориками новітньої доби. Але якраз у цю не легку для українського народу добу, добу російської агресії проти України, анексії Криму та війни на Донбасі, згадати про те, що українські війська одного разу вже звільняли Крим від росіян, самий час!

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".



Український гімнаст Олег Верняєв – абсолютний чемпіон Європи у багатоборстві

Представник команди майстрів з окремих олімпійських видів спорту Центрального спортивного клубу Збройних Сил України працівник ЗС Олег Верняєв продовжує збирати титули. Найкращий спортсмен України 2014 року, який нещодавно отримав "Спортивний Оскар" під час Всеукраїнської урочистої церемонії "Герої спортивного року", був поза конкуренцією на першості Старого Світу у французькому Монпельє, здобувши перший у своїй кар'єрі титул абсолютного чемпіона Європи.

За вправи на 6 снарядах українець отримав загальну суму 89,582 бала. Найбільш вдалими у Верняєва вийшли вправи на брусах (16,116), кільцях (15,233) і коні (15 балів рівно). Друге місце – у росіянина Давида Білявського (88.131 бала), третє – у німця Даніеля Пурвіс (87.423).

У загальнокомандному заліку українці посіли третє місце. Перемогла збірна Росії, яка завоювала 4 золотих, п'ять срібних і одну бронзову нагороду. Другими стали британці (2-4-2), четвертими – швейцарці (1-2-2), п'ятими – румуни (1-1-0), шостими – греки (1-0-1).

ПРОФЕСІЙНИЙ БОКС

Усик відгамселив "Російського богатиря"

У Києві, в Палаці спорту, відбувся боксерський турнір "K2 Promotions Ukraine", у головному поєдинку якого Олександр Усик (7-0, 7 КО) успішно захистив приналежний йому титул Інтерконтинентального чемпіона за версією WBO у важкій вазі. Українець здобув перемогу над росіянином Андрієм Князєвим (11-2, 6 КО) у 8-му раунді технічним нокаутом.



Від самого початку бою Усик демонстрував свою фірмову швидкість. Князєв, хоч і готувався до бою, все ж слабо утримував танцюючого навколо нього українця. Росіянин навіть намагався затискати суперника біля канатів, але ноги Усика постійно витягали його з-під тиску. Починаючи з другого раунду, в Усика почали проходити сильні удари в голову Князєва. Росіянин, незважаючи на потрясіння, продовжив стояти на ногах. Саме захист у Князєва був досить непоганим. Але швидкість Усика зіграла свою роль. Кілька разів Князєв лише дивом не опинився на підлозі. Але у 8 раунді суддя зрозумів, що якщо не зупинити той град ударів, який влаштував супернику Усик, то Князєву знадобиться медична допомога, і зупинив бій.

Таким чином, свій сьомий бій на професійному рингу Усик зумів виграти технічним нокаутом і залишити свій титул у себе.

– Хочу подякувати команді мого суперника Андрія Князєва. Нічого особистого, лише бокс, – сказав Усик після бою. – Поєдинком я повністю задоволений. Намагався максимально реалізовувати настанови Башира. Про наступного суперника не думаю. Єдине, що я хочу, – приїхати додому та обійняти свою дружину та дітей. Сьогодні особливий день... Три місяці тому моя дружина подарувала мені сина Михайла. Йому сьогодні три місяці. Мамо, Катя, Ліза, Кирил, Михайло, я вас люблю!

ІДЕЯ

Роналду і Мессі в одній команді: чи здійсниться мрія мільйонів?

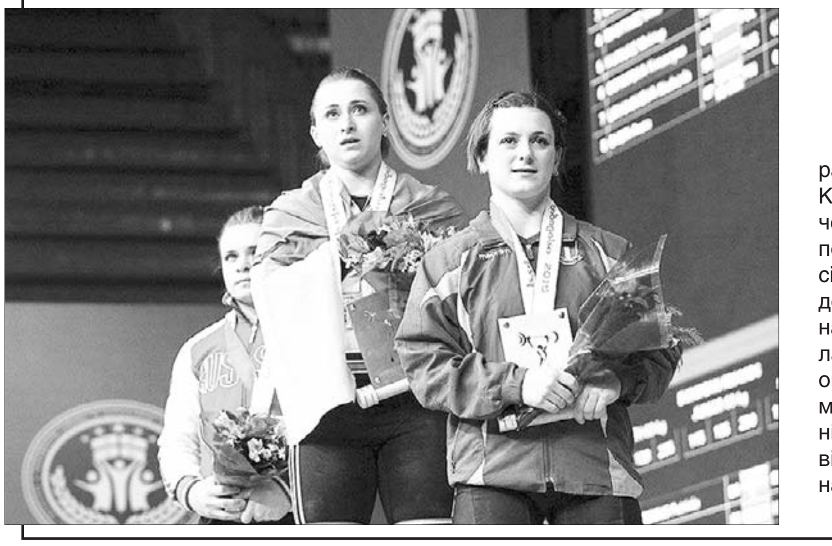
Союз європейських футбольних асоціацій (УЄФА) хоче організувати щорічний матч всіх зірок, аналогічний тим іграм, які проходять в НХЛ і НБА. Пропозиція про проведення такого матчу надійшла в УЄФА від великої міжнародної маркетингової компанії.



Ідея полягає в тому, щоб провести товариську зустріч між двома збірними, до складу яких увійдуть футбольні зірки кращих європейських клубів. Кожен клуб представлятимуть не більш ніж 2 – 3 футболісти. Учасники матчу будуть розділені за принципом північ – південь: в команду півночі, серед інших, увійдуть представники вищих футбольних ліг Англії, Німеччини та Росії, в команду півдня – гравці клубів з Іспанії, Італії та Франції. Таким чином, вперше в одній команді зможуть зіграти форвард мадридського "Реалу" Кріштіану Роналду і нападник "Барселони" Ліонель Мессі. Наразі обговорення проекту знаходиться на початковому етапі, він може бути реалізований до 2017 року.

РЕЙТИНГ

Жіноча збірна України з важкої атлетики – найкраща на континенті



Посівши перше місце в загальнокомандному заліку за підсумками виступу на чемпіонаті Європи в Тбілісі, українська жіноча збірна з важкої атлетики стала найкращою на континенті.

Цього року українки Юлія Паратова в категорії до 53 кг і Юлія Калина у категорії до 63 кг стали чемпіонками Європи та заробили по три золоті медалі. А от Анастасія Лисенко у категорії +75 кг, яка дебютувала на дорослому чемпіонаті Європи, виборола три "срібла" для України. Це перше чемпіонство для української збірної команди з важкої атлетики більш ніж за 20 років. Крайнього разу вітчизняна команда лідирувала на континенті в 1994 році.

Порадував вболівальників і представник чоловічої збірної. Олег Прошак в максимальній ваговій категорії понад 105 кг став чемпіоном Європи. 31-річний спортсмен з Дніпропетровська приніс Україні три медалі: "малу" бронзу в ривку з результатом 200 кг, "мале" золото у поштовху (235) і "золото" в двоєборстві з результатом 435 кг. Кращий важкоатлет України 2014-го обійшов представника Грузії Іраклія Турманідзе, який посів друге місце, і росіянина Чингіза Могушкова, що став третім.

WSB

"Українські отамани" взяли реванш у "Команди Росії"

В рамках групи "А" тринадцятого туру V сезону Всесвітньої серії боксу (WSB) відбулася матчева зустріч "Українських отаманів" з "Командою Росії". Доклавши чимало зусиль, "отамани" вирвали перемогу з рахунком 3:2.

У першому поєдинку узбецький легіонер "Українських отаманів" Хасанбой Дусматов не дав жодного шансу Бєліку Галанова і здобув впевнену перемогу, яка стала для нього сьомою у семи боях нинішнього сезону. Красиво переміг свого суперника і досвідчений українець Володимир Матвійчук, який віддав лише один третій раунд Григорію Лізуненку. Для нашого боксера це була впевнена перемога на досвіді.

Проблеми у нашої команди почалися з третього поєдинку. В категорії до 75 кг зустрічалися непереможні в цьому сезоні узбек Норматов і росіянин Хамуков. Якщо в перших двох раундах на рингу була рівна боротьба з невеликою перевагою росіянина, то далі, як не жаль визнавати, перевага була за Хамуковим, який і виграв бій одноголосним рішенням суддів. Ще одному претенденту на олімпійську ліцензію росіянину Володимиру Нікітіну довелося здорово попрацювати, щоб здолати Омурбека Малабекова. Кілька разів наш легіонер істотно потряс суперника, але той діяв більш грамотно. Як результат – мінімальна перемога Нікітіна за версією двох суддів, завдяки чому рахунок в матчевій зустрічі зрівнявся.



Все вирішувалося в останньому бою вечора, в якому чемпіон України 2014 року Геворг Манукян виявився набагато кращим за свого опонента Сергія Калчугіна. Лише в останньому раунді, за старання, Калчугін отримав від одного судді перемогу в раунді, в інших же йому часто доводилося просто відбиватися від українця.

Таким чином, Українські отамани добувають важливу перемогу і зберігають третю позицію в групі "А" Світової серії боксу. На даний момент у Куби в актив 39 очок, у Росії – 29, у нашої команди – 27, а у команди Мексики – 25.

В останньому турі "отамани" вирушають в гості до непереможних кубинців, Росія поїде в Марокко, а Мексика вдома прийме команду Британії.

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96, факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 9240 Зам. № 152215.
Перший редактор Сергій Свенціцький

У Дніпропетровську відкрито Меморіал загиблим воїнам АТО



20 квітня на центральному Краснопільському кладовищі Дніпропетровська урочисто відкрили Меморіал загиблим воїнам в ході проведення антитерористичної операції. Тут поховані 173 тимчасово не встановлені захисники України, які героїчно загинули в різних "гарячих точках" Донбасу. Це бійці з різних областей країни.

У масштабному заході взяли участь представники обласної й міської влади та громадських організацій, радник Президента України Ольга Богомолець, військовослужбовці Дніпропетровського гарнізону, вихованці місцевого ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героя України генерал-майора Євгена Березняка, представники громадських організацій, бойові побратими, рідні та близькі загиблих воїнів.

Автором і реалізатором проекту виступив скульптор та підприємець Володимир Нижник. Меморіал, заввишки майже чотири метри, зроблено з житомирського та токовського граніту.

Відкриваючи захід, заступник голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації Святослав Олійник відзначив, що у ці поминальні дні необхідно вшанувати пам'ять захисників Вітчизни, які до останньої хвилини життя боронили свою землю, Україну та мир.

– Життя кожного з цих людей – це приклад мужності, відданості, патріотизму, любові до України. Імена багатьох з них, на жаль, ще не встановлено. Наше завдання, щоб кожен загиблий боєць увійшов в історію нашої країни, і це слугувало прикладом для нинішнього і наступного поколінь, – відзначив посадовець.

Своєю чергою, Ольга Богомолець підкреслила, що надзвичайна важка та відповідальна доля випала Дніпропетровському краю.

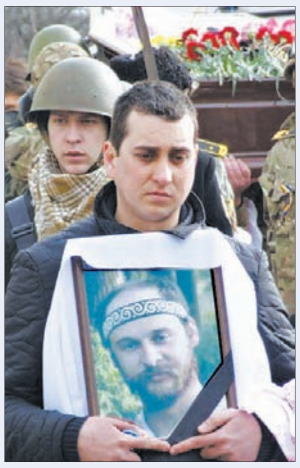
– Ваше славне місто на Дніпрі взяло на себе один з найпотужніших і найголовніших ударів. Можна сказати, що ваше місто та область є прифронтовою зоною. І невипадково військовий цвинтар загиблих Героїв встановлено саме тут, в цьому місті, – сказала вона.

Священнослужителі Дніпропетровської єпархії провели освячення Меморіалу загиблим воїнам та провели молебень за загиблими військовослужбовцями.

Після відкриття Меморіалу військовослужбовці Дніпропетровського гарнізону пройшли урочистим маршем, а салютна група вшанувала пам'ять героїв.

Підготував Владислав Дем'яненко. "Крила України".





ПРОБА ПЕРА

Пам'яті Максима Шимка, який загинув 20.02.2014 на Майдані

Це все розпочалося із Майдану,
Де патріоти стали брат за брата,
За щастя і свободу, Богом дану,
Живим щитом вони прийшли стояти.

В тісних рядах сміливих побратимів –
Той хлопець, що в біді не покидав.
Від кулі снайпера Максим загинув,
За вільну Україну він життя віддав.

Максим був чесним і людиною слова,
Своїй країні лиш добра бажав.
Свята для нього українська мова,
Він кривді та брехні протистояв.

Але його життя чомусь скінчилось,
І обірвалась ниточка буття,
І в мить коротку серце зупинилось,
Але ніколи він не піде в забуття.

Душа, як кажуть, потрапляє в рай,
Напевне, щоб не мати більше болю,
І там, де таємничий небокрай,
В Небесну сотню прийняли Героя!

Штанько Аліна, 12 років. м. Вінниця.

ПЕРЕДПЛАТА

Крила України

Видання можна передплатити у відділеннях зв'язку. У каталозі видань України на 2015 рік передплатний

індекс – 22242 на сторінці 49

Оплата здійснюється платіжним дорученням (для колективних передплатників) та поштовим переказом (для індивідуальних передплатників).

Вартість передплати на 2015 рік:

172 грн 00 коп. – на 1 рік;
86 грн 00 коп. – *на 6 міс.;*
43 грн 00 коп. – *на 3 міс.;*
14 грн 36 коп. – *на 1 міс.*

Вартість одного примірника – 3 грн 60 коп.

ПЕРЕДПЛАТА

АВТОДРОМ

Volkswagen Transporter показав новий Multivan

Днями компанія Volkswagen представила чергову генерацію Transporter та його пасажирської версії Multivan. На перший погляд Т6 виглядає не більше ніж рестайлінг попередника. Втім, це не так. Від Т5 модель відрізняє хоч і дуже схожа, але все ж таки інша передня частина кузова зі зменшеною фальш-решіткою радіатора, новими фарами головного світла та кришкою багажного відділення із невеликим спойлером.



У салоні встановлена нова панель приладів з 6,33-дюймовим сенсорним екраном мультимедійної системи. Однак така діагональ, очевидно, буде доступною у базі лише для версії Multivan. На Transporter встановлюватимуть більш скромні системи. Центральна консоль також обладнана низкою датчиків, що спростять керування мультимедійною системою та дозволять водієві управляти деякими з її функцій за допомогою жестів.

Моторна гама традиційно включає як дизельні, так і бензинові мотори. Дволітрові дизельні двигуни TDI нового покоління відповідають екологічному стандарту "Євро-6" та мають потужність від 84 до 204 кінських сил. Бензинові агрегати також дволітрові, і залежно від продуктивності турбіни можуть продукувати від 150 до 204 кінських сил.

Серед доступного обладнання – адаптивний круїз-контроль, система запобігання фронтальним зіткненням та налаштовуване шасі DCC із трьома режимами роботи: Comfort, Normal і Sport. У планах розробників випуск спецверсії Multivan із хром-пакетом, 18-дюймовими легкосплавними колісними дисками, світлодіодними фарами головного світла і кріслами, обтягнутими алькантарою. Німецькі ціни на Transporter стартуватимуть від 23 тисяч євро. За Multivan доведеться викласти щонайменше 29 тисяч у євровалюті.

Сергій Клименко. "Крила України".

